

MÓBING A BARCELONA PÀGINES 14 I 15

La Carmen i l'Ana viuen al carrer d'en Robador. El Gregorio fa 50 anys que viu al carrer Portaferri. El Felipe viu al carrer Vallespir de Sants. Tots ells pateixen pressions i coacció per part dels propietaris dels seus habitatges, mòbing.

JTXO ESTEBARANZ PÀGINA 19

L'escriptor, activista anticapitalista i ecologista basc ens comenta la realitat de la lluita decreixentista i contra el TAV des d'una perspectiva històrica i a partir del seu darrer llibre *Los Pulsos de la Intransigencia*.

RAFAEL ESCUDERO PÀGINA 28

Rafael Escudero és professor de filosofia del dret a la Universitat Carlos III de Madrid. El seu compromís amb els drets humans l'ha portat a coordinar, entre d'altres, els llibres *Els drets a l'ombra del mur: un càstig més per al poble palestí*.

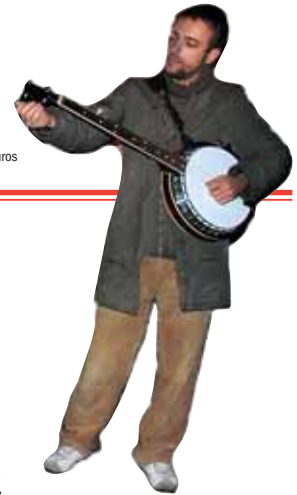
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N130

11 de març de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els mestres de música de Badalona seran readmesos

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

Llarga batalla judicial per un acomiadament improcedent

ELOI DE MATEO

CAIEI

Greuge comparatiu. Les dues manifestacions del 8 de març tenien previst el mateix trajecte. La del matí es va fer sense problemes, però la marxa de la tarda va ser bloquejada per un cordó policial a Canaletes.

La crisi i la nova llei de l'avortament centren el 8 de març

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

A Barcelona, aquest any, la divisió entre la Comissió 8 de març i els

col·lectius feministes revolucionaris s'ha traduït en la convocatòria de dues manifestacions separades. Per una banda, el grup format per entitats com

Ca la Dona o l'Institut Català de la Dona es va manifestar al migdia. L'acte, que va transcórrer sense gaire presència policial, va enfilar la Rambla i el carrer

Ferran fins arribar a la plaça Sant Jaume. No van tenir tanta sort les 500 assistents a la manifestació de la tarda, que ni tan sols van arribar a recórrer la

meitat del traçat previst. Quan va arribar a la font de Canaletes, la manifestació va ser aturada per un cordó d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra.

Crisi i sous de directius

NARCÍS SERRA

President de Caixa Catalunya
Sou aproximat: 175.000 euros/any
Augment de sou: 41%
Pujada de l'IPC: 1,4%
President de la Fundació Cibod
President del Patronat del MNAC
Vicepresident d'Applus+
Membre del Consell de Gas Natural
Membre del Consell Assessor de Telefónica

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

La mesa del claustre de la UB ignora els 90 vots dels estudiants

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

Entitats ecologistes rebutgen un aeroport per 'jets' privats a Osona

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Seixanta-dos empresonats per vendre CD i DVD al 'top-manta'

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Pepe Rubianes, bagatge solidari de l'etern gallec

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

. EDITORIAL

Gandhi acabaria a la Model

Un dels molts activistes que ha participat en accions de desobediència civil contra el pla Caufec, un macroprojecte urbanístic a la falda de la muntanya de Sant Pere Màrtir, pot entrar a la presó durant deu dies. Un jutjat el va condemnar a pagar una pena multa de 60 euros per haver-se penjat d'un edifici en senyal de protesta contra el projecte de l'Ajuntament d'Esplugues, però l'activista baixllobregatí s'ha negat a pagar la multa i no pot ser embargat. L'impagament s'emmarca en una campanya d'insubmissió a les penes de multa.

La jutgessa el va condemnar per una falta de desobediència a l'autoritat. L'únic que va fer va ser negar-se a baixar quan els Mossos d'Esquadra li van ordenar que baixés de la façana d'un edifici on s'havia penjat amb una pancarta de protesta contra el pla Caufec i contra la destrucció de la serralada de

Collserola. Ni va provocar cap enfrontament ni va fer mal a ningú. Tanmateix, la jutgessa del cas, atenent-se a la llei actual, l'ha condemnat a ingressar a la presó.

El problema, doncs, és que l'actual legislació castiga la desobediència. Avui dia, a Catalunya, el respectat i homenatjat Gandhi –per posar un referent compartit per tots els partits polítics– acabaria a la Model. Per tant, aquells partits que es reivindiquen tan democràtics haurien de tenir la decència d'erradicar l'especulació. El primer que haurien de fer és eliminar les penes multa, és a dir, les sentències que impliquen el pagament d'una multa per denúncies de desobediència a l'autoritat. Aquests càstigs són una manera de penalitzar les reivindicacions polítiques i la pobresa ja que, si no es vol o no es pot pagar la pena multa, l'única sortida és acabar a la garjola.

. FOTOGAFIEM, DONCS EXISTIM

ALBERT GARCIA

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hi ha dues persones de la DIRECTA que han treballat amb una cara de felicitat més profunda que de costum... si és que això és possible! Són el coordinador d'*Així està el pati* i l'editora del setmanari –recentment incorporada– i el motiu de la seva felicitat són els ordinadors nous que s'han trobat a la taula quan han arribat. Els que tenien abans eren desesperadament lents. Això li han d'agrair al Javi, megacrac de la informàtica, que ens està renovant tots els equips aplicant l'enginy, la improvisació i la picaresca. Ànims companyes de gestió que els pròxims són els vostres!

D'altra banda, aquest dimarts ha vingut l'antic editor –en Lluc– per acomiadar-se... se'n va a guanyar-se les garrofes a d'altres contrades durant un temps. Molta sort noi! Amb ell i la resta de *directaires* hem anat a dinar al bar gallec del polígon –com cada dimarts, com cada bar– i no podem deixar d'esmentar la conversa –entre surrealista i pedagògica– que hem tingut sobre la selecció genètica dels fills i filles, que ha acabat derivant en comentaris sobre els gustos estètics de cadascú i l'èxit sexual de les persones que no entren en els canons de bellesa imperants.

Finalment, us recordem que aquest dissabte fem un altre concert del cicle *Expressió Directa* a La Farinera, aquest cop amb Nour i Mazoni. Us hi esperem a totes!

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló
Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo

IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa

CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *Asterisc*

PUBLICITAT
Tània Miró

DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles

ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond

DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUISTRAT

PERE TUBERT JUHE

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902 L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> Després de passar molts anys escoltant com els bancs, les caixes i les grans empreses parlen de les bondats del lliure mercat i del neoliberalisme, sembla que els vents de crisi han fet canviar de parer. Ara veuen amb bons ulls el paper més que actiu de l'Estat espanyol a l'hora d'ajudar les entitats financeres amb problemes de liquiditat a través de la donació de milers d'euros.

PAÏSOS CATALANS · L'ATUR AUGMENTA UN 66,7% EN UN ANY I LA CAIXA REP 1.338 MILIONS D'EUROS EN CONCEPTE D'AJUDES

El Govern espanyol dóna 19.000 milions a bancs i caixes mentre l'atur es dispara

Manel Ros

redaccio@setmanaridirecta.info

Després de passar molts anys escoltant com els bancs, les caixes i les grans empreses parlen de les bondats del lliure mercat i del neoliberalisme, sembla que els vents de crisi han fet canviar de parer o, com a mínim, han introduït alguns retocs a la ideologia neoliberal. Un dels sectors que simbolitza millor aquest canvi d'aires és la gran banca. Davant el terrabastall econòmic que ha significat la crisi, ara aquest sector veu amb bons ulls el paper més que actiu que està tenint l'Estat espanyol a l'hora d'ajudar les entitats financeres amb problemes de liquiditat -tal com diuen elles mateixes- a través de la donació de milers d'euros. Els vents de canvi són tan forts que fins hi tot el ministre espanyol d'economia, Pedro Solbes, ha admès que l'Estat ha d'estar preparat per "intervenir els bancs". Malgrat aquestes declaracions, fetes durant un acte amb el president del BBVA Francisco González, Solbes no va espantar els banquers. I no ho va fer perquè en cap cas està parlant de

"Entre les entitats que han rebut més de 1.000 milions d'euros, trobem el Banc de Sabadell, amb 1.237 milions d'euros, o la Caixa Catalunya, amb 1.024 milions"

nacionalitzar bancs i caixes. Quan Solbes es refereix a intervenció està parlant d'ajudes econòmiques amb diners públics. El propi González estava molt disposat a aquesta "intervenció de l'Estat", quan deia que entre els mecanismes que han d'estar preparats s'han d'incloure "les ajudes públiques per la banca". Cal recordar que, a finals de l'any passat, l'exercici econòmic de bancs i caixes es va tancar amb uns beneficis de 10.000 milions d'euros.

Les ajudes als bancs i les caixes es van posar en marxa a través del Fondo de Adquisición de Activos Financieros, gestionat pel Ministeri d'Economia. Fins avui, el govern espanyol ja ha repartit prop de 19.000 milions d'euros entre 54 caixes i bancs a través d'aquests fons. No

Seu del Banc Santander

més set d'aquestes 54 entitats han acaparat el 46% del total de les ajudes. Bancaja, La Caixa i Caja Madrid han estat les principals beneficiades. La Caixa, concretament, ha rebut més de 1.338 milions d'euros. Per altra banda, entre les entitats que han rebut més de 1.000 milions d'euros, també en trobem varies de catalanes. És el cas del Banc Sabadell, amb 1.237 milions d'euros, o de la Caixa Catalunya, amb 1.024 milions. Altres entitats catalanes que han rebut fons han estat la Caixa de Girona (93 milions d'euros), la Caixa de Manresa (50 milions d'euros) o la Caixa d'Estalvis de les Balears (84 milions d'euros), entre d'altres. Per la seva part, el conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, va deixar clara la seva posició en relació a les ajudes a bancs i caixes. Castells considera que aquestes ajudes són "vitals pel funcionament de l'economia" i que reclamar que no es donin més diners als bancs "és demagògic".

Augment de l'atur

Mentre el Govern espanyol reparteix les ajudes als bancs i caixes animat pel govern català, les dades de

l'atur continuen augmentant cada dia arreu dels Països Catalans. Per exemple, segons les dades del Ministeri de Treball espanyol, el mes de febrer va acabar amb gairebé un milió de persones a l'atur a Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià. Concretament, el mes de febrer va acabar amb 969.000 persones a l'atur, un 66,7% per sobre de les xifres de fa just un any. Unes xifres que, sumades a les desocupades de la Catalunya Nord i la Franja de Ponent, arriben al milió. Tot i que Catalunya és la zona que suma més aturats i aturades -un total de 479.487 persones-, al País Valencià l'augment de l'atur ha estat més fort i, durant el mes de febrer, ha arribat a pujar un 6,75% -415.091 persones a l'atur. Per altra banda, diversos estudis sobre les dades de l'atur a casa nostra adverteixen que la situació no només és greu pel nombre creixent de persones que es queden sense feina, sinó pel fet que moltes de les persones que reben l'atur començaran a deixar de percebre'l durant els primers mesos d'aquest any. Segons les mateixes dades del Ministeri de Treball espanyol, als Països Catalans, només 633.900 persones

aturades reben la prestació de l'atur. És a dir, una de cada tres persones que està aturada no rep la prestació de l'atur i això és quelcom que anirà en augment els propers mesos.

"Una de cada tres persones que està aturada als Països Catalans no rep la prestació de l'atur i això és quelcom que anirà en augment durant els propers mesos"

Després de veure aquestes xifres -les de les ajudes del Govern espanyol a bancs i caixes i les de les persones aturades-, la pregunta que ens podríem fer és què passaria si els diners dedicats a ajudar els bancs i les caixes anessin destinats

a ajudar les persones que estan a l'atur, tant si cobren el subsidi com si no el cobren. La resposta, segons dades del propi INEM, seria que es podrien pagar moltes prestacions d'atur. Segons l'INEM, l'augment de l'atur ha disparat la despesa en prestacions. Malgrat aquest augment, la despesa en prestacions d'atur només arriba als 2.500 milions d'euros. D'altra banda, a Catalunya, hi ha 378.000 persones que reben prestacions, 292.000 de les quals són contributives. Això suma una despesa total de 443 milions d'euros, 400 en prestacions contributives de l'atur. Aquestes xifres mostren que els 19.000 milions d'euros que el Govern espanyol ha donat en forma d'ajudes als bancs i caixes es podrien destinar a pagar prestacions d'atur a les persones que l'estan rebent ara mateix, es podria augmentar el temps durant el qual reben aquestes prestacions i es podrien donar a les persones que no en reben. Amb les xifres actuals, es podria pagar 7'6 vegades la despesa en prestacions d'atur de l'Estat espanyol i, en l'àmbit de Catalunya, es podria arribar a pagar gairebé 42 vegades el que es gasta en subsidis ara mateix.

, de dalt a baix

BENEFICIS · CAIXA CATALUNYA, PRESIDIDA PER NARCÍS SERRA, HA AUGMENTAT UN 40% ELS SOUS DELS ALTS EXECUTIUS

Els sous dels consellers de les entitats financeres augmenten malgrat la crisi

Lluís Zhu
redaccio@setmanaridirecta.info

La crisi, que està afectant l'activitat econòmica mundial, està colpejant de forma evident l'economia. Si l'atur -amb més d'un milió de nous aturats el darrer any- i l'augment de la pobresa -que segons Càritas podria afectar fins al 40% de la població de l'Estat espanyol el 2009- són dos dels indicadors més clars, a un altre nivell, els resultats de la borsa també indiquen clarament la fallida de l'economia. Si bé el 2008 es va tancar amb la caiguda més gran de la història de la borsa, amb unes pèrdues equivalents al 39% de la capitalització total, el mes de març va començar amb un altra setmana negra, amb una davallada del 9%.

En sintonia amb la resta d'empreses, les accions de les dues entitats financeres catalanes que participen a l'Ibex-35 -Banc Sabadell i La Caixa, aquesta a través del holding Critería Caixacorp- també van patir grans pèrdues el 2008. La cotització del Banc Sabadell va caure un 35% i el preu de les accions de Critería va baixar un 47%.

“Les retribucions dels membres dels consells d'administració d'aquestes entitats estan blindats contra la crisi”

Paral·lelament a aquesta sotragada borsària, els resultats de les principals entitats financeres catalanes també s'han començat a constrènyer. Així, l'any 2008, el Banc Sabadell va registrar un benefici net de 673 milions d'euros, un 13,9% menys que l'exercici anterior. Per la seva banda, durant el mateix període, La Caixa *només* va augmentar els seus beneficis nets un 2% -2.052 milions- i Caixa Catalunya va obtenir uns guanys nets de 252 milions, un 1,8% més que l'any anterior.

Narcís Serra, segon per l'esquerra, amb presidents d'altres caixes.

Segons els dirigents d'aquestes entitats financeres, aquesta retallada del marge de beneficis no ha estat tant per la fallida de la borsa el 2008, sinó per l'augment de l'atur i la morositat. Per una banda, l'increment de l'atur -que ja arriba a més del 14% de la població activa i augmenta dia rere dia- i, per altra, la falta de liquiditat de moltes empreses fan que moltes hipoteques, préstecs i crèdits quedin sense pagar o en risc. Tot plegat ha fet que l'índex de morositat s'hagi quadruplicat en un any i arribi al 3,29%.

Aquest augment exponencial de la morositat ha obligat els bancs i caixes a renunciar a part dels beneficis nets per constituir dotacions que cobreixin l'import dels préstecs que puguin quedar sense pagar. Per exemple, el 2008, al Banc Sabadell, la morositat es va

quintuplicar i es va situar al 2,35%. L'entitat ha destinat fins a 1.815 milions d'euros per fer front a aquest augment del risc d'impagaments. Per la seva banda, a La Caixa, la morositat es va situar al 2,48%, per la qual cosa ha destinat més de 1.000 milions d'euros per cobrir-la. L'entitat que es troba en una situació més delicada és Caixa Catalunya, que té la xifra de morositat més alta de les caixes catalanes. Va tancar el 2008 amb un 5,28% de morositat i, per tant, ha hagut de destinar 787 milions d'euros a les dotacions per cobrir els riscos.

Però, malgrat les dificultats, sembla que les retribucions dels membres dels consells d'administració d'aquestes entitats estan blindats contra la crisi. Per exemple, a Caixa Catalunya, els beneficis de la qual han augmen-

tat un 1,8%, els sous ordinaris totals dels seus màxims executius van augmentar un 40%. Van passar d'un total de cinc milions d'euros a gairebé set, segons les pròpies dades de Caixa Catalunya, presidida per l'exvicepresident del Banc Santander i ministre de Defensa amb Felipe González, Narcís Serra. Concretament, els sous van representar 6.954 milions, davant els 4.936 milions de 2007.

Pels 21 consellers de La Caixa, el premi pel 2% de beneficis és menor, però gens menyspreable. En un any, han vist pujar el seu sou un 17%, d'un total de 25,6 milions d'euros a 30,7. El cas més cridaner potser és el del Banc Sabadell, que tot i que ha baixat un 13,9% els seus beneficis, retribuirà els seus dotze consellers amb 17,3 milions d'euros, un 33% més que l'any anterior.

Aquests sous milionaris no són un fet exclusivament català, ni molt menys. A l'Estat espanyol, els principals bancs recompensen els seus directius amb xifres molt més elevades. Així doncs, Emilio Botín, president del Banc Santander, cobra un sou ordinari de 3,9 milions d'euros, mentre la seva filla, Ana Patricia Botín, presi-

“Els consellers de La Caixa han vist com, en un any, el seu sou pujava un 17%, d'un total de 25,6 milions d'euros a 30,7”

denta de Banesto, percep uns 3,5 milions. El banquer que cobra el sou més alt, però, és el sotspresident del Santander, Alfredo Saénz, que guanya 9,6 milions d'euros l'any.

Aquestes xifres s'allunyen molt del que cobren els treballadors no directius de la banca, que perceben entre 12.000 i 32.000 euros l'any, segons el conveni col·lectiu del sector. Potser per això el sotspresident del Govern, Pedro Solbes, va declarar fa un mes que els sous dels banquers li semblaven “èticament criticables”.

> Les caixes es basen en el totxo i els tancaments per solucionar la crisi

El buit que ha deixat l'explosió de la bombolla immobiliària, que ha escombrat moltes immobiliàries i constructores, l'ocuparà la pròpia banca per solucionar els seus problemes de liquiditat. En concret, 23 de les 42 caixes que conformen el grup d'inversions i serveis financers Ahorro Corporación han constituït Ahorro Corporación Soluciones Inmobiliarias (ACSI) per donar sortida als *stocks* d'immobles de les cai-

xes. Entre els socis d'ACSI, de moment, hi trobem Caixa Catalunya, que compta amb més de 700 milions en actius immobles. En un futur, també es podria incorporar al grup Caixa Sabadell, Caixa Terrassa i Caixa Penedès.

Aquesta societat comptarà, en principi, amb 3.000 milions d'euros en actius immobiliaris de tot tipus, fins i tot habitatges embargats. No obstant això, de moment, la majoria

són sòl i promocions en curs, assegura el director general d'ACSI Luis Sánchez Guerra. D'aquesta manera, les entitats associades podran fer front a la crisi de liquiditat.

Un altra mesura per combatre la falta de liquiditat és la que ha posat en marxa Caixa Catalunya, que posarà a la venda 824 de les seves 1.200 oficines als clients amb més recursos. A canvi d'un mínim de cinc milions d'euros, Caixa Cata-

lunya pagarà uns interessos equivalents a l'Euribor més el 0,175% al comprador, a més d'un lloguer indefinit per l'oficina, que continuarà ocupant l'entitat.

La Caixa no s'ha mostrat tan imaginativa, ja que està negociant amb els sindicats el tancament de 250 de les seves 5.500 sucursals. L'entitat promet que la reestructuració es farà mitjançant recol·locacions, prejubilacions i jubilacions parcials.

JORNADES · LA XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA ORGANITZA UNES JORNADES PER BUSCAR VIES PER CANVIAR EL MODEL DE CONSUM

L'Economia Solidària es troba per definir estratègies i alternatives a la crisi

Guillem Fernàndez
redaccio@setmanaridirecta.info

La Xarxa d'Economia Solidària (XES) va aplegar més d'un centenar de persones al llarg de la jornada que ess va celebrar el 28 de febrer a l'Ateneu La Torna de Gràcia sota el títol *Crisi. Alternatives des de l'economia solidària*. El fet que un dissabte a dos quarts d'onze del matí l'aforament ja arribés a la vuitantena de persones feia preveure un èxit de participació.

Francisco Ferrer, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, va obrir la jornada amb una sessió molt didàctica sobre l'origen de la crisi econòmica, entenent-la no com una crisi immobiliària i financera causada per la falta d'ètica dels agents de borsa –tal com se'ns vol fer creure des dels mitjans de comunicació i la classe política–, sinó com el resultat d'una crisi profunda del sistema capitalista causada per la reducció progressiva dels salaris reals de la població treballadora. Es van abordar conceptes clau com *mercaderies*, *valor treball* o *Hedge Funds*, tot recuperant l'estela de les universitats populars. Ferrer va demostrar la seva habilitat oratòria i va fer participar el públic de la seva exposició. Al mateix temps, les persones assistents van evidenciar un alt nivell de formació en la matèria a través de les seves intervencions.

Mercat solidari al Brasil

“Es va llençar la idea d'articular un Programa Mínim de Canvi Global basat en cinc punts”

El segon bloc del matí va traslladar l'anàlisi sistèmica de la crisi actual del capitalisme a un àmbit on les persones i les relacions humanes van esdevenir l'eix central. Després de reflexionar sobre quant creixement, quant mercat i quant capitalisme poden suportar les relacions humanes i els sistemes naturals que ens sustenten, l'historiador econòmic i mediambiental Enric Tello va aconseguir corresponsabilitzar el públic de la necessitat de transformar les crisis actuals en oportunitats. Des de l'inici, Tello va transformar el *què*

cal fer? i *com podem fer-ho?* pel *què fem?* Per això va llençar la idea d'articular un Programa Mínim de Canvi Global basat en cinc punts que, sintèticament, volen trencar amb el concepte de creixement per articular el desenvolupament humà sostenible, afavorir un nou model econòmic i energètic amb pautes de consum responsable i posar de relleu les prioritats socials i les realitats ecològiques. I també promoure una distribució equitativa dels recursos i les oportunitats on es reconegui la cura i recreació de la vida, protegir i regenerar el sistema natural i ajustar l'escala de l'activitat econòmica a les capacitats reals del territori i a la necessitat de control democràtic sobre l'economia. Encaixant amb la temàtica de la jornada, Tello va explicar el model de David Schweickart, que proposa un nou socialisme ecològic basat en cooperatives davant les formes d'organització econòmica capitalistes i estatistes. Jordi Via, d'Arc Cooperativa i membre de la XES, va contextualitzar el rol del coope-

rativisme en la perspectiva històrica i va defensar que aquest no s'ha diluït entre el dilema de *reforma* o *revolució*, sinó que el cooperativisme ha evidenciat que “no hi ha pràctica revolucionària sense teoria revolucionària”. I la teoria, sense la pràctica, no serveix de res, entenent com a pràctica revolucionària (en el context cooperativista) un procés de reforma radical. Alhora, Jordi Via va emfatitzar la importància de les relacions humanes entre les persones que formen part dels projectes cooperatius i la necessitat d'entendre que no només és important lluitar per uns ideals, sinó també per defensar quotidianament uns valors i recuperar la relació entre el polític i el personal i viceversa. També es van posar de manifest els reptes de l'economia solidària, que passen per reforçar la intercooperació des d'una perspectiva doble. Una vertical, perquè s'han de construir xarxes que vagin des de la matèria prima fins a la consumidora per no haver de dependre d'empreses capitalistes amb el

desafiament del que suposa també organitzar les consumidores. L'altra és una perspectiva horitzontal, ja que vol crear xarxes de mercat social, que tenen diversos components: el consum, la producció, el comerç, les finances solidàries, l'educació cooperativa i la comunicació. Jordi Via també va destacar el rol de l'educació sobre els valors cooperatistes i la necessitat de construir formes d'educar cooperatistes i solidàries, ja sigui dins les xarxes cooperatives o dins el sistema educatiu.

Presentació d'experiències

En la línia del *Decàleg (de carrer)* contra la crisi elaborat per la Comissió d'Alternatives a la Crisi de la Xarxa d'Economia Solidària es van voler presentar experiències catalanes reals no necessàriament cooperatistes, però que ajuden a reforçar les xarxes de complicitats i resistències en període de crisi. Així, a la tarda, amb la sala d'actes de La Torna plena de gom a gom, es van presentar diferents experiències. Com a

exemple de recuperació d'empreses des de fórmules cooperatives i contra l'atur, va destacar l'experiència de Nou Indret, que treballa amb fusta a Vidreres. Relacionades amb instruments de banca ètica, assegurances i cooperatives de consum, es van presentar les experiències de Fiare i Arc Cooperativa. Pel que fa a la promoció del cooperativisme, es van posar de relleu els projectes d'Ara coop i el portal web Oferta-demanda. També van despertar força interès les experiències solidàries relacionades amb els usos del temps i la crisi de la iniciativa Cocinitas –intercanvi de tappers de menjar a la plaça del Comerç de Sant Andreu– i l'experiència educativa d'Edpac. En termes de denúncia i autodefensa, es va presentar l'experiència contra l'assetjament immobiliari de Magdalenes, la campanya de Transparents.org per la regulació i la transparència de la banca privada i les caixes d'estalvi i la Campanya per una vaga d'usuaris de bancs, que el 17 de març treurà una altra publicació.

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

Info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

SI EL QUE NECESITES ES CONÈIXER-NOS MILLOR

illacrua

ARA POTS!
subscriu-te

Col·labora amb Illacrua

Subscripció de prova
Per només 15 euros, rebria els 6 propers números d'Illacrua

Envia to les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a: secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79
Via Llanterna 45, escalá 6, pral 2a, 08003 Barcelona

disco
100

c/Escolial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dimens a divendres
de 18 a 22 h

• Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Sants Ona Lluïa, Cooperativa de consum crític.
• Tallers de ball flamenc i informàtica.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

Vine per participar i fer propostes. Festeja social!
Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN.

poble viu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.poble viu.cat

, impressions

Elisenda Alamany • Professora de secundària
opinio@setmanaridirecta.info

L'escola no pot desinflar-se

AQUILERA

Em permeto un gest aristotèlic i titulo aquesta reflexió amb una frase que no és meua, sinó de Gregorio Luri i extreta del llibre *L'escola contra el món*. Luri em troba amb un mig somriure quan diu allò que l'ensenyament ha de vèncer tots els escepticismes de la societat i els entrebancs de l'administració i que, per tant, no pot actuar com un soufflé mal cuinat extret del forn.

La tasca de la professora no és la de transmetre un coneixement i alhora sentir-se satisfeta per tal de posseir-lo. Ja entén que la tasca que se li encomana va més enllà d'això;

que no és poc. Per tant, des que entra a una aula assumeix el compromís de vetllar pel seu paper de mediadora i fer-ho amb el màxim de garanties possibles per no arrugar-se. (Tot aquest procés, de vegades, es fa de manera inconscient).

A l'ensenyament, sempre hi ha hagut un desequilibri entre aquells que es troben a la primera línia de foc (que això no es prengui literalment) i els que treballen al laboratori. Els primers poden ser polivalents, els segons només serveixen per això. En aquest context, apareix la nova Llei d'Educació de Catalu-

nya, que torna -com moltes altres propostes legislatives amb efecte sotragador- a sortir d'un despatx. Treballar amb idees noves no ha estat mai al centre del debat, sinó el criteri que les promou i el retrocés que pressuposen, en aquest cas, per aquells que saben el que fan des de fa molt anys. L'escola no hauria d'estar sotmesa a improvisacions estructurals. En aquest punt, fins i tot m'atreveixo a dir que hauria d'actuar amb cert conservadorisme i que hauria de mirar amb recel o, si més no, qüestionar profundament les innovacions que se li imposen a

cada instant perquè no se'n qüestionin la credibilitat. Que no es malinterpreti la meua afirmació. L'escola no ha de ser un santuari, però tampoc cal violar-la a cada instant. Es necessiten canvis avaluats, sense prejudicis i que vinguin donats per qui està al peu del canó (professors, estudiants, associacions d'AMPA). Potser aquestes afirmacions vénen carregades d'un exponent alt d'ingenunitat, però sempre és millor això que intentar fer veure que hi ha alguna fórmula màgica que solucionarà un mal terrible, que encara no trobo, a l'escola.

L'escola no ha de ser un santuari, però tampoc cal violar-la a cada instant

La desregularització de la situació del professorat, l'externalització de serveis i l'augment de poder de les direccions dels centres escolars que es deriva de la llei exclou el professorat dels mateixos valors que se li exigeixen a la feina, entre els quals es troba el principal: el de la col·laboració entre companys. Això no implica altra cosa que l'entrada a un món competitiu, molt semblant -idèntic- al de l'empresa privada, però sense haver-lo triat.

No podem copiar polítiques educatives dels països capdavanters de l'informe PISA, tampoc podem prendre referents globals perquè la

relació entre els sistemes educatius i els socials és diferent a cada país. Ara bé, cal destacar que sempre coincideix que darrere d'un bon projecte educatiu hi ha una bona diagnosi feta per tots els agents educatius que permet conèixer o, si més no, aproximar-se a la comunitat on es troben. Prenem exemples com els de Finlàndia, Flandes i Corea, amb sistemes educatius que difereixen molt entre ells, però que tenen la virtut de saber encaixar amb coherència els valors de la seves societats amb els de l'escola. Coincideixen en la valoració de la docència, des del seu estudi fins a la seva pràctica professional.

En canvi, a Catalunya, de la ingent quantitat d'informes que pretenen avaluar de manera malaltissa el pols a l'escola, sempre se'n desprenen canvis que pretenen emular sistemes educatius com el del Regne Unit. Un referent (ara sí) malaltís i automàtic, ja que Anglaterra ha sacsejat el seu sistema educatiu amb canvis que s'han perllongat al llarg de cinquanta anys. Han canviat l'administració dels centres, els programes, el procés d'admissió i els sistemes d'avaluació. Tot. Però els resultats escolars continuen essent igual de mediocres que en el seu origen. Austràlia i els Estats Units han seguit la mateixa tònica.

Certament, no hi ha una única resposta -ni tan sols una resposta fàcil- per decidir quin sistema educatiu volem a Catalunya, però és clar que l'administració no pot decidir unilateralment. El que es debat avui no és arribar al número u de la llista. És, reprement Luri, deixar d'obrir i tancar la porta mentre que cuinem.

Maria Oliver • Mestra
opinio@setmanaridirecta.info

Botiflerisme lingüístic

Indignació, enuig, desconcert... i una pobra llengua menyspreada a cada volta. L'altre dia passejava amb un amic i vam entrar en un forn, ell va demanar a la dependenta -que devia ser sud-americana- "¿Tienes bastonillos de pan?". Estupefacta, vaig observar com el prejudici del meu company donà per suposat que no l'entendria en català! Dies després, en una festa popular, un veí catalanoparlant s'adreçà al meu cosí (adoptat de Colòmbia fa onze anys) amb un "Chico, ¿este asiento está ocupado?". Enrabiada, vaig assistir a un prejudici que dicta que qui posseeix una pell fosca no sap/no entén el català! Ahir, a la cua del súper, la caixaera li diu "Serán 13 con 50, por favor" al

client de davant meu. Però, seguidament i sense haver obert la boca, al meu torn rebo un "18 amb 13, si us plau"! Atònica, vaig deduir que, a diferència de l'home que em precedia, potser havia estat la meua preferència sexual (?), l'olor de la meua pell (?) o potser la manera de vestir (?) el que havia donat pistes a la caixaera per respondre'm en català. A l'escola -referent de la immersió lingüística- on treballa des de fa uns anys, observo corpre_ssa com molts mestres s'adrecen en castellà als pares d'Ngawes, de Vanesses, d'Antonios o de Jennifers. Aquest és el model que volem que reproduïxin els nostres alumnes?

Amb dolor i ràbia -no sempre continguda- assisteixo sovint al

trist espectacle d'aquest comportament lingüístic de la població catalanoparlant. Són moltes les persones (també des de l'independ-

A l'escola, 'referent' de la immersió lingüística, molts mestres s'adrecen en castellà als pares d'Ngawes o Antonios

dentisme) que no s'adonen que, amb la renúncia sistemàtica i innecessària de la llengua catalana, contribueixen al procés de substitució lingüística. Les causes són diverses: actituds classistes que associen una llengua amb una determinada classe social, actituds racistes que conjuguen la llengua amb la pigmentació de la pell, passant pels molts prejudicis lingüístics que proferim cada dia i que -indefugiblement- podem associar amb la repressió i l'endèmica manca d'autoestima dels catalans i catalanes.

Davant d'això, existeix una part lloable de la comunitat lingüística catalanoparlant que ha adoptat el català com a llengua d'ús habitual, entre ells Veu

Pròpia. Molts d'altres, vells i nous, cada dia per mantenir viva una llengua que no els és pròpia, però que s'estimen, usen i transmeten als seus fills i filles. I és necessari, del tot imprescindible, que els catalanoparlants assumim la responsabilitat de mantenir-nos militament en la nostra llengua, d'usar-la en tots els registres i de crear consciència per estimar-la.

No fer-ho significaria la renúncia implícita de la nostra llengua i la consegüent condemna a la desaparició, juntament amb el 40% de llengües minoritzades d'arreu del món. Tanmateix, no oblidem en Fuster: o ara o mai.

Arnau Montserrat · Membre de l'Assemblea de la Solana de Collserola

opinio@setmanaridirecta.info

Collserola a la corda fluixa

El creixement urbanístic i d'infraestructures ha degradat Collserola i l'ha condemnada a un aïllament perillós. No obstant això, al costat de les amenaces, continua en peu un ric ecosistema. Malgrat les victòries parcials esgarrapades pel moviment popular, les administracions insisteixen a redissenar la serra i pretenen fer rimir sostenibilitat i creixement. Per molt que el conseller Baltasar declarari que "ni la declaració de Parc Natural afectarà el túnel d'Horta ni el túnel d'Horta afectarà el parc", la realitat és tossuda: per on passa un túnel, no hi ha sostenibilitat que valgui.

A la Vall de Can Masdeu, ningú no ha necessitat mai cap intervenció municipal per donar vida i protecció a la muntanya

És un llarg estira i arronsa, la darrera fase del qual s'inicia el febrer de 2005, quan la Conselleria de Medi Ambient anuncia que "aposta per ampliar un 16% la superfície del parc" i es disposa a declarar-lo Parc Natural. Quatre anys després, el més curiós no és el retard en la declaració ni que hagin quedat fora diverses reclamacions veïnals, fet que no estranyarà a ningú, sinó la falta de compliment dels estudis... de la pròpia administració. Biòlegs i ecologistes havien coincidit -i encara coincideixen- que una protecció real només és possible si s'anul·len els projectes d'urbanització, s'amplien el límits del parc per fer-los coincidir amb la realitat ecològica de la serra i es creen espais associats que obrin corredors

biològics destinats a trencar l'aïllament del massís. D'aquest consens, què n'han entès els polítics?

El parc natural realment existent
No només subsisteixen diversos projectes urbanístics, sinó que, ara per ara, no es desprograma cap sòl urbanitzable i es deixen fora del parc tots els que ja estan urbanitzats. Malgrat una notable ampliació als turons de Montcada i al parc rural de la Torrenegra de Sant Cugat (si la justícia i Nuñez i Navarro no ho impedeixen), la connectivitat biològica amb Sant Llorenç, el Munt de l'Ordal, el riu Llobregat i la serralada de Marina sembla sentenciada a mort. A Cerdanyola, la Via Verda és negada pel nou Pla Territorial Metropolità (PTM), que no preveu protegir la Plana del Castell ni Can Codina-Can Canaletes i confirma les més de 340 hectàrees del Centre Direccional amb els seus 3.450 nous habitatges, vials, abocador i polígon tecnocientífic. No és l'únic connector assetjat. A Molins de Rei, el PTM preveu dues grans zones urbanitzables. Una d'elles, la urbanització Rierada-Vallpineda, que afecta la riera de Vallvidrera... proposada com a reserva natural pel propi Departament de Medi Ambient. El corredor entre Sant Cugat i Rubí esdevé un continu urbà i industrial. A Sant Feliu, es preveuen equipaments, habitatges, jardins i un nou viari d'accés a la cimeterra que implicaria una pèrdua notable de sòl forestal i un increment de sòl industrial.

Insolació a la solana
Durant la darrera campanya electoral, Jordi Hereu va anunciar que, després d'obrir Collserola al mar, ara calia obrir Collserola a la ciutat. Deu ser per això que l'Ajuntament de Barcelona exigeix que s'estableixi una franja de transició urbanitzable entre la ciutat i el futur parc a la solana de la serra "on es puguin construir algunes infraestructu-

PACO GARABATO

res". De moment, ha aconseguit imposar una muntanya russa faraònica i confrontada a l'alzinar centenari i també ha forçat uns Espais de Regulació Periurbana Especial (ERPE) dins el parc natural, un estat d'excepció urbanística gràcies al qual l'Ajuntament podrà ficar cullerada. Segons la premsa, 132 hectàrees "queden blindades a la urbanització, però s'accepten serveis i actuacions seus". A la pràctica, aquesta suavitat pot adquirir l'aspra contundència de nous equipaments, enjardinaments i asfaltat de camins. Des d'Urbanisme de l'Ajuntament, s'afirma que "facilitaran l'accés dels barcelonins a la serra de Collserola". No obstant això, a la Vall de Can Masdeu -classificada com a ERPE 2- resulta irònic constatar que cap dels que hi viuen, cultiven o passen no ha necessitat mai cap intervenció municipal per tenir "facilitat

d'accés" i menys encara per donar vida i protecció a la muntanya.

Ambs presses per fragmentar
Potser les amenaces més serioses arriben sota el signe de la sagrada velocitat. Arribar uns minuts abans a Barcelona des del Vallès ens pot costar un túnel d'Horta ferroviari que ignora l'opció d'aprofitar el corredor ferroviari de Montcada. El projecte mutilaria l'última gran

finestra rural de Collserola al Vallès i destrossaria el poc espai de transició que queda al districte d'Horta.

Depèn de nosaltres (la crisi no ho pot aturar tot)

La natura no hi és per tancar-la en una caixa de vidre amb una mà i carregar-se-la amb l'altra. Malgrat el seu creixent aïllament, Collserola és una peça clau per obtenir els "serveis ecològics" que destruïm amb la nostra ceguera i que l'estudi estratègic de Collserola (2003) resumia en: "regulació de la composició atmosfèrica, regulació hídrica, control de l'erosió, generació de sòls fèrtils, destoxificació dels contaminants que produïm i alliberem a la biosfera, generació i manteniment de la biodiversitat...". En poques paraules, ja sigui per interès, ja sigui per sensibilitat, cal garantir la protecció, diversitat, biodiversitat i connectivitat biològica de Collserola. Ara.

La natura no hi és per tancar-la en una caixa de vidre amb una mà i carregar-se-la amb l'altra

David Vázquez · Psicopedagog i cantant de Ràbia Positiva

opinio@setmanaridirecta.info

Galícia, orfandat i bilingüisme

Després de veure els resultats de les eleccions autonòmiques a Galícia, a un no li queda el cos massa fi. Intento cercar explicacions i vull entendre el panorama que se'n deriva a curt i a mitjà termini i no és pas fàcil. La primera sensació, fent un símil futbolístic, emmiralla el PP gallec al Reial Madrid i el bipartit al F.C. Barcelona de les dues darreres temporades que, més que perdre una Lliga, deixa que la guanyi el principal perseguidor o rival. No ho deu haver fet gens bé el duet PSOE-BNG per tornar a la situació d'ara fa quatre anys.

No ens enganyem, a Galícia, el PP encara fa el paper de CiU a Catalunya. No s'entén d'una altra manera la lluita ferotge que han dut a terme els populars a l'àmbit rural, amb enfrontaments físics inclosos, per aconseguir treure vots al BNG, el seu principal enemic en aquest terreny tan important a Galícia. Precisament, el BNG és, amb molta probabilitat, qui ha tingut la clau de la davallada -repetint models *caciquils* al més pur estil Fraga- un cop tocat el poder i fent un gir al centre, sense ser capaç de veure que el PP ja l'havia copat prèviament.

Emmirallant-nos amb la política de partits a Catalunya, la lògica és senzilla: si el PP fa de CiU i el BNG també fa de CiU, qui fa d'ERC o

l'esquerra independentista és la protagonista invisible dins el panorama electoral gallec

similar? Evidentment, els sectors més a l'esquerra queden orfes. La pròpia esquerra independentista també és una protagonista invisible dins el panorama electoral gallec. L'existència de dos partits, NOS-UP i FPG, incapaços de voler entendre's per qüestions d'egos, encara deixa més orfa una massa social important que inicià el moviment Nunca Más, llavor del canvi l'any 2005 i que ara encapçala moviments importantíssims en defensa del territori, com Galiza Non Se Vende, o que planten cara a Galícia Bilingüe als carrers, tota una demostració de força i de no deixar-se acovardir. Parlant de

Galícia Bilingüe i per entendre encara millor la sorprenent existència d'aquest col·lectiu, una dada: Mariano Rajoy i José Blanco, tots dos gallecs, líder i portaveu del PP i el PSOE respectivament, han estat incapaços de pronunciar una sola paraula en gallec davant el seu públic durant tota la campanya electoral. Ara -això sí- a l'hora de buscar vots, els dos principals líders de la campanya utilitzen els segons cognoms Feijóo i Touriño, no fos cas que Nuñez i Pérez sonin massa castellans.

Contradiccions de la vida que també es donen a Galícia.

, impressions

. A LA CANTONADA

ENERGIES

Energia renovable, neta i distribuïda

Xavier Planas i Puigbert. Enginyer tècnic

Quan es defensa la MAT des del vessant tècnic, sempre s'argumenta que el transport en alta tensió (220Kv o 400Kv) és més eficient i que es perd menys energia pel camí. D'aquesta manera, circula menys intensitat per la línia i es generen menys pèrdues a causa de l'escalfament dels cables.

Però, escudar-se en la qüestió de l'eficiència en el transport d'electricitat és defugir els debats de fons, com ara el de discernir quin sistema energètic és l'òptim de cara al futur -centralitzat o descentralitzat-, la implantació definitiva de les energies renovables, el tancament de les nuclears o el de plantejar com sortir del cul de sac que suposa el volum insostenible de consum d'energia als països industrialitzats.

Actualment, el que tenim és un sistema centralitzat, és a dir, la principal generació elèctrica es concentra en pocs punts del territori amb instal·lacions de gran potència. Aquest és el sistema més rendible per les grans companyies, malgrat les pèrdues considerables d'energia que es produeixen en la transformació i el transport de l'energia (al voltant del 10% en cadascuna d'aquestes fases). Es tracta d'un sistema amb un impacte molt important sobre el medi ambient i sobre la salut de les persones, tant als territoris que circumden les grans centrals de generació, com als territoris que pateixen les línies de transport. També és un sistema menys segur pel que fa al subministrament energètic, ja que la caiguda d'una MAT pot desestabilitzar-lo completament. Alguns exemples de grans apagades causades per la caiguda d'una MAT o per l'aturada inesperada d'una central els tenim a Barcelona, el juliol de 2007, a Itàlia, el setembre de 2003, i al nord-est dels EUA i la província d'Ontario (Canadà), l'agost de 2003.

D'altra banda, tenim el sistema descentralitzat o de generació distribuïda, basat en petites instal·lacions de generació interconnectades entre si mitjançant una xarxa elèctrica de distribució. Aquest mallat esdevé més segur, ja que en cas de fallada d'algun dels elements del sistema elèctric, qualsevol altre el pot substituir. També es millora considerablement l'eficiència, ja que s'eliminen les pèrdues per transformació i transport a llargues distàncies. Les instal·lacions fotovoltaïques escampades pel territori són un clar exemple de generació distribuïda.

Si, a més a més, aquest model descentralitzat es basa en energies renovables i netes, aleshores es garanteix l'autosuficiència perquè s'allibera el territori de la dependència de les fonts energètiques exhauribles, sotmeses a les fluctuacions dels preus i a la variació d'estocs dels mercats internacionals. Per tant, s'aconsegueix una major autonomia als territoris, ja que el recurs energètic és local i gratuït. A més -ja entrant en el terreny geopolític-, aquest model evita l'espiral de conflictes bèl·lics que sorgeixen arreu del planeta amb l'objectiu d'apropiar-se dels jaciments de combustibles fòssils. És un sistema, però, que requereix una bona gestió de la demanda i una revisió de les nostres necessitats energètiques. A diversos indrets del món ja s'estan tirant endavant iniciatives de transició cap a societats amb un consum d'energia baix. A Catalunya, la xarxa pel decreixement també treballa en aquest sentit.

. EL CIGALÓ

"Com pot ser que a les publicacions d'esquerranosos se'ns exploti així?"

Joan G. Vallvé. PSEUDÒNIM

Enric Borràs Abelló

A què et dediques?

No és una bona pregunta, aquesta. On has après a fer entrevistes? No veus que jo no em dedico a res, a mi em dediquen! Sóc l'ombra sense rostre que no té dret de tria, un esclau a mercè d'un aprenent. Tan sols sóc un nom que figura allà on li manen, sense fer mai res més; ni descansar ni menjar ni beure ni dormir. Jornades de vuit hores? Ja m'agradaria!

Critiques molt, però no m'has respectat. Perquè és obvi, no? Sóc un pseudònim, firmo articles abandonats i dono la cara per notícies conflictives. Que consti que la meva, a més d'obligada, és una professió de risc i pensa que, a sobre, no cobro res de res. Fins i tot els especialistes i els dobles de cinema cobren! Però jo no. Sóc un explotat.

Com has arribat a aquesta situació?

Només recordo que vaig néixer el 2002 en una biblioteca i que, des de llavors, he servit per firmar contes, poemes, notícies, articles d'opinió i fins i tot fotografies. Ara sé que en som molts, en la mateixa situació. Des d'aquest racó aprofito per cridar a la revolta de tots els pseudònims. Com pot ser que a les publicacions d'esquerranosos se'ns exploti així?

Però, vols dir que calen per res, els pseudònims?

Escolta rei, però a tu com t'han criat? A base de cotó fluix i pel·lícules Disney, potser? Qui firmaria els articles més conflictius, els que poden posar en perill laboral l'autor o els que s'han fet amb dades confidencials? Escriure, si s'és valent, és una declaració de guerra. Encara que qui tiri la pedra amagui la mà.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

REE no les té totes

Salvador Jover
Les Olives-Garrigoles

Es diria que la prepotent REE no veu prou clar que les torres de la MAT que estan plantant al territori acabin transportant un dia els milions d'electroeros que n'esperen treure. Si ja tenia al seu favor un bon grapat de polítics i tècnics sense escrúpols, ara ha de recórrer al pretès ecovisionari Ramon Folch que, al darrer número de la revista del monopoli del transport elèctric (*Entrelineas*, núm. 11), no s'averonyeix d'insultar greument i proferir exabruptes imperdonables contra el moviment cívic que s'oposa a la interconnexió elèctrica amb França, per tractar de desacreditar-lo amb quatre tòpics i sense cap fonament sòlid. Lluny del "miserable egoisme" i de l'"analfabetisme militant" amb què Folch l'ataca, aquest moviment, que des dels seus inicis ha donat proves d'un gran civisme, responsabilitat i compromís amb el país, ha procurat ser en tot moment coherent amb un model energètic sostenible i ha plantejat alternatives sòlides i contrastades a aquest projecte faraònic que no té ni cap ni peus. És evident que si REE s'ha guanyat els serveis d'aquest personatge sòrdid, ambigu i contradictori (recordem que al principi donava suport al trasvassament del Roine i, més tard, va canviar de camisa quan va veure la gran força que adquiria l'oposició al projecte) és perquè s'està trobant amb molts més entrebancs dels que s'esperava i no les té totes. Al cap i a la fi, qui s'ha guanyat el descrèdit per sempre és aquest setcències aprofitat i panxacontenta del nou règim.

Manifest Sant Pol

Marta Talamàs Roura i cinc firmes més

Divendres 27 de febrer es va lliurar un plec amb 1.124 signatures de suport al *Manifest per a la conservació del patrimoni arquitectònic i ambiental* a l'Ajuntament de Sant Pol. En aquest manifest es demana al govern municipal una actuació urgent de salvaguarda de les masies de Can Busquets i Can Villar per aturar el seu estat de degradació. La reivindicació té com a objectiu una major protecció de tot el conjunt del patrimoni, incloent-hi el patrimoni natural.

Volem agrair a tots els signants l'interès que han mostrat, molt especialment a les persones i entitats que han participat activament en la difusió del manifest. Aquesta recollida massiva d'adhesions evidencia el profund estat de preocupació de moltes persones davant la pèrdua o la degradació d'elements que, a més del seu valor material, formen part intrínseca de la identitat d'un poble que, una vegada més, està dient que no vol deixar de ser-ho.

Tenir un sostre

Marc Alemany
Barcelona

Ara que tothom parla de la crisi immobiliària i de la caiguda dels preus dels pisos, em pregunto per què els governs no aprofiten per afavorir el lloguer. En el meu cas, la crisi immobiliària ni la noto, perquè durant el darrer any el lloguer m'ha anat pujant i estic segur que l'any vinent continuarà fent-ho. En sis anys, he passat de pagar 500 euros a pagar-ne 700 i l'evolució sembla que no s'acaba. I

això que el pis tenia una cèdula d'habitabilitat més que dubtosa (la cuina era inservible, el lavabo també i la llum i el gas no es podien donar d'alta perquè eren instal·lacions obsoletes). Suposo que el meu administrador va anar a l'Ajuntament a administrar la sense que mai ningú hagi entrat al pis. Això sí, s'omplen la boca cada vegada que fan un pis de lloguer de protecció oficial al costat d'una autopista urbana (com la ronda) i et foten fora quan et fas gran. Socialistes, ecosocialistes i republicans al govern? Deu ser broma!

Solidaritat amb en Tomàs

Coordinadora Obrera Sindical

Des de la Coordinadora Obrera Sindical-COS, us preguem que envieu la vostra solidaritat al nostre company i militant del SEPC Tomàs Sayes que, des del 23 de febrer passat, està tancat a la UAB fent una vaga de fam en defensa de la universitat pública, contra el pla Bolonya i contra la repressió ferotge que han patit molts estudiants d'aquesta universitat (i d'altres de la UV, per exemple) per mostrar la seva disconformitat amb aquestes mesures antidemocràtiques i antipopulars. Si us plau, és molt important, després de tots aquests dies de lluita, que fem més esforços per estar amb Tomàs, per mostrar-li la nostra estima, suport i solidaritat.

Podem enviar les vostres missatges de suport a: vagadefam@gmail.com o entrar a la web que s'ha fet per la vaga: <http://vagadefamperlauniversitatpublica.wordpress.com>

Prou repressió contra els i les estudiants! Per una universitat pública i popular, gratuïta, no sexista, laica i en català!

, així està el pati

El judici contra Nùria Pórtulas
serà el 13 de juliol | PÀG. 10

La plantilla de Pirelli
denuncia enganys | PÀG. 11

Absolen una activista contra
el pla Caufec | PÀG. 12

Judici contra l'alcalde de Sant
Feliu de Llobregat | PÀG. 17

QUECHUA

ESTAT ESPANYOL · ICV DEMANA LA SUPRESSIÓ DELS ARTICLES DEL CODI PENAL QUE PENALITZEN LA VENDA AMBULANT

Seixanta-dos immigrants empresonats per vendre CD a través del 'top-manta'

La Regidoria de Via Pública del bipartit municipal és qui ordena gairebé totes les 24.000 intervencions policials anuals contra la venda il·legal als carrers de Barcelona

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El ple del Congrés dels Diputats va debatre, el 10 de març, una iniciativa per la despenalització de la venda de CD i DVD a través del sistema anomenat *top-manta*. La proposició no de llei va ser presentada pel diputat d'Iniciativa per Catalunya Joan Herrera i per Gaspar Llamazares, d'Izquierda Unida. Diverses entitats socials de Terrassa i Barcelona (Associació de Sense Papers de Terrassa, Oficina dels Drets Socials, Universitat Nòmada i el col·lectiu Èxit) han impulsat aquesta iniciativa dins la societat civil catalana.

Els articles 270.1 i 273.1 de l'actual Codi Penal castiguen amb penes d'entre sis mesos i dos anys de presó aquesta pràctica de venda il·legal, encara que sigui exercida per persones en risc d'exclusió social i sense pa-

Els articles 270.1 i 273.1 del Codi Penal castiguen la venda il·legal amb penes d'entre sis mesos i dos anys

pers. L'aplicació d'aquesta legislació ha fet que, l'any 2008, seixanta-dues persones ingressessin a centres penitenciaris de l'Estat espanyol. Dins el camp de la magistratura, el jutge de l'Audiència Provincial de Barcelona Eduardo Navarro i el magistrat de l'Audiència Nacional espanyola Ramón Saez també han manifestat el seu suport a la modificació de la legislació penal per abolir aquests pressupòsits.

ELOI DE MATEO

Concentració dels 'top-manta' el dia 5 de març a la plaça Sant Jaume de Barcelona

Els 'top-manta' es manifesten

La campanya de la societat civil a favor de la despenalització va convocar dos actes públics, un a l'Ateneu Candela de Terrassa i l'altre a la facultat de Filosofia del campus del Raval de la UB. L'acte amb més contingut simbòlic, però, es va desenvolupar a la mateixa plaça de Sant Jaume. El 5 de març al vespre, més d'un centenar de persones immigrants que habitualment corren perseguides per la Guàrdia Urbana pels carrers del centre de Barcelona es van poder manifestar, acompanyades de les entitats socials que els feien d'aixopluc. Amb els seus estris habituals de feina, una manta i diverses desenes de DVD o CD, van experimentar la sensació de no haver de sortir corrent davant

la presència dels agents de la policia, tota una novetat. Cal recordar que, darrerament, aquesta persecució ha estat incentivada per *lobbies* empresarials

com l'SGAE, que han culpabilitzat els *top-manta* de la reducció d'un 75% de les vendes de discos originals des de l'any 2.000.

ICV critica la penalització, però no censura les policies municipals que l'apliquen

El diputat d'ICV a Madrid, Joan Herrera, i el regidor d'ICV i tinent d'alcalde a Barcelona, Ricard Gomà, s'han posicionat a favor de despenalitzar la venda ambulants que exerceixen majoritàriament els *sense papers*. Aquesta postura contrasta amb el seu posicionament respecte a l'actuació de les policies municipals als

consistoris on governen en coalició. L'increment de la persecució dels *top-manta* ha estat fruit d'un major zel de les policies municipals arran de l'aplicació de les normatives civils. A Barcelona, tot i que ICV va votar contra les ordenances de civisme, avui acata i executa les decisions del govern municipal bipartit amb el

> Els 'top-manta' i la 'Biutiful' de Javier Bardem

El 22 de febrer, a la plaça Catalunya de Barcelona, la realitat i la ficció es confonien. L'equip de *Biutiful*, l'última producció de Javier Bardem dirigida pel cineasta mexicà Alejandro González Iñárritu, havia reconverit l'ampla vorera entre el Zürich i l'FNAC en un plató de gravació privat. Una quarantena de persones amb *walkietalkie* i auriculars desviaven els vianants, però no es veia cap senyalització que aclarís què estava passant. L'escena que s'estava gravant era una imatge molt quotidiana pels qui transiten habitualment per la zona, fet que va provocar confusió. Furgons antidistúrbis dels Mossos perseguïen -amb la porra a la mà- un nombrós grup de *top-mantes* subsaharians. Dos detalls delataven la ficció: els escuts policials falsos a les gorres i els vestits dels agents i la poca contundència dels cops de porra que etzibaven als *sense papers*.

PSC. La Regidoria de Via Pública, a través dels policies municipals adscrits a les unitats UPAS i UNOC, detenen, emmanillen i traslladen als centres d'internament d'immigrants desenes de *sense papers* que treballen com a *top-mantes*. L'any 2008 es van comptabilitzar 24.255 intervencions contra la venda il·legal.

, així està el pati

GIRONA • REPRESSIÓ

Núria Pórtulas serà jutjada per l'Audiència espanyola el mes de juliol

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

Dos anys més tard de la detenció de Núria Pórtulas sota la llei antiterrorista, ha sortit la data del judici, que es farà a l'Audiència Nacional espanyola el dilluns 13 de juliol. La detenció i posterior empresonament de la jove de Sarrià de Ter va provocar una de les mobilitzacions més importants que s'han vist a les comarques gironines durant els últims temps. La responsabilitat política d'ICV, el paper dels Mossos d'Esquadra en les investigacions i l'aplicació de la llei antiterrorista i el posterior empresonament per part de l'Audiència van marcar aquestes protestes.

L'advocat del cas considera que l'escrit del fiscal "és una llista de sospites i hipòtesis"

El mes de febrer passat es va fer pública la petició del fiscal, que li imputa un delicte de col·laboració amb banda armada pel qual sol·licita una pena de cinc anys de presó, sumats a 6.500 euros de multa i una inhabilitació absoluta de quinze anys. Núria Pórtulas, que va estar empresonada durant quatre mesos, va sortir sota fiança i, durant aquests dos anys, ha hagut de presentar-se setmanalment davant els jutjats i no ha pogut traspassar la frontera de l'Estat espanyol. Segons l'advocat del cas, Benet Salellas, aquesta petició és la més reduïda per delictes relacionats amb terrorisme, fet que -segons la defensa- demostra la poca solidesa de les proves de la fiscalia. En aquest sentit, Salellas considera que l'escrit del fiscal "és una llista de sospites i hipòtesis" que construeix un entramat terrorista a partir de diverses relacions de l'acusada amb activistes anarquistes.

L'assemblea per la llibertat de Núria Pórtulas pensa iniciar una campanya per l'absolució del seu cas concret i per denunciar la llei antiterrorista i l'Audiència Nacional espanyola com a mecanismes de criminalització dels moviments combatius. En aquest sentit, des l'assemblea no volen enfocar la campanya explicant la detenció com una equivocació, sinó que argumenten que "és la resposta d'un sistema que utilitza la repressió de forma continuada contra aquelles persones que s'hi enfronten". És per això que engloben el cas de la Nuri en els casos que s'han succeït durant els últims temps, com el d'Amadeu Casellas o el d'en Franki de Terrassa. La campanya està preparant xerrades per fer difusió del cas i convocarà noves mobilitzacions a mesura que s'acosti la data del judici.

OSONA • IMPACTE AMBIENTAL

Es presenta el projecte de construcció d'un aeroport malgrat l'oposició ciutadana

Roger Rovira

redaccio@setmanaridirecta.info

El projecte de construcció d'un aeroport a la Plana de Vic ha aixecat les protestes de diferents entitats de la comarca d'Osona, com el Grup de Defensa del Ter (GDT). La setmana passada, el consell comarcal va informar que presentarà a la Generalitat el projecte per construir un aeroport per jets privats a Montrodon, dins el terme de Taradell, amb una pista de més de dos quilòmetres de llargada. Miquel Arisa, president del consell i alcalde de Centelles pel PSC, n'és el principal impulsor, tot i que el projecte final l'ha de presentar l'Ajuntament de Taradell amb la participació dels altres municipis afectats per la proximitat de l'aeroport, com Tona, Malla i Seva.

El projecte de l'aeroport competeix amb les candidatures de l'Anoia i el Bages. Els requisits que demana la Generalitat per aquest projecte, a més de la llargada de la pista, són la proximitat a Barcelona i tenir unes bones comunicacions. El GDT denuncia el temor dels habitants de la comarca de ser absorbits "per una gran àrea metropolitana cada cop més congestionada". També creuen que el transport aeri "no respon a cap utilitat pràctica ni a cap demanda de serveis de la població de la comarca". Afegeixen que, més enllà de l'evident contaminació acústica, l'impacte paisatgístic a la Plana de Vic seria molt sever i incrementaria

Quatre membres del Grup de Defensa del Ter van mostrar el seu desacord a la possibilitat d'ubicar un aeroport a Osona

les emissions de CO₂ a l'atmosfera, en contra dels objectius europeus al respecte. Com a resposta, Arisa defensa que "molts empresaris o famílies amb un poder adquisitiu mitjà-alt" podran utilitzar l'aeroport i que només un 1% de la població d'Osona viu de l'agricultura.

El desdoblament de la carretera C-17 fins a Ripoll, el futur desdoblament de l'eix transversal i de la via del tren i, més endavant, la construc-

ció del tren transversal s'afegeixen als impactes que pateix la zona, tot i que la població s'està posicionant "de manera cada vegada més insistent" pel respecte vers els recursos naturals, afegeix el GDT, que reclama un debat popular vinculat previ a la construcció de l'aeroport. Durant la roda de premsa en què el president del consell comarcal va anunciar el projecte, quatre membres del grup ecologista van fer acte de pre-

sència a l'acte i van desplegar una pancarta contra l'aeroport.

D'altra banda, tot i que el concurs de la Generalitat és públic, els equipaments són totalment privats i suposaran una despesa de 80 milions d'euros. Tot i que s'anuncia que aportarà 400 llocs de treball, els grups opositors al projecte argumenten que molts d'aquests llocs tenen un grau molt alt d'especialització i, per tant, els beneficis pel veïnat d'Osona seran menors.

BAIX LLOBREGAT • IMPULS URBANÍSTIC DES DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Iniciats els tràmits per urbanitzar el darrer espai natural de la Colònia Güell

Oriol Matadepera

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Govern català ha autoritzat la constitució del Consorci Urbanístic de la Colònia Güell, cosa que significa un pas endavant en el desenvolupament urbanístic de l'entorn de la frontera natural entre Sant Boi de Llobregat i Santa Coloma de Cervelló (Baix Llobregat). L'Institut Català del Sòl i els ajuntaments dels dos municipis formen part d'aquesta associació entre institucions públiques per fer un continu urbà a imatge de l'altra banda del riu on trobem Molins de Rei, Sant Feliu, Sant Joan Despí o Cornellà. El nou sector residencial tindria una superfície de quaranta hectàrees i les obres per edificar 1.350 habitatges s'iniciarien el tercer trimestre de 2009. Per bé que la Generalitat i els ajuntaments es mostren optimistes i diuen que "prioritza el transport públic per sobre del privat i preserva els espais lliures mitjançant un parc urbà que inclou la riera de Can Julia i el torrent de ca n'Isbert", l'oposició al

projecte situa el conflicte principal en aquests dos punts.

Per exemple, no existeix un estudi global de mobilitat de tot el territori que abraça el marge dret del riu Llobregat i la situació actual de col·lapse pel trànsit privat a la zona durant les hores punta es pot convertir en permanent. Partits com ICV de Sant Boi i Progrés EPM de Santa Coloma creuen que el projecte plantejat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques millora a grans trets el planejament vigent i intenta preservar la riera com a corredor biològic -posat en dubte per entitats ecologistes-, però troben mancances en aspectes com la mobilitat i la memòria social de la colònia. Tampoc no existeix una valoració de la idiosincràsia de la Colònia Güell, una colònia industrial del segle XIX declarada Bé d'Interès Cultural-Conjunt Històric el 1990. L'exalcaldesa de Corbera de Llobregat i excap de premsa del PSC al Parlament de Catalunya, Rosa Boladeras, és la presidenta del Consorci de la Colònia Güell i la gerent del Consorci és Anna Hernán-

La Colònia Güell és un conjunt històric declarat com a Bé d'Interès Cultural

dez, regidora d'urbanisme de Sant Just Desvern pel PSC i esposa del president de la Generalitat.

Al costat de l'ARE

A la frontera d'aquest projecte és on començaria la zona pendent d'aprovació de l'Àrea Residencial Estratègica (ARE) de la Riera de Can Soler, a Sant

Boi, d'acord amb el desenvolupament del Pla General Metropolità. Aquesta ARE ha topat amb l'oposició d'associacions veïnals, grups ecologistes i algun partit de l'oposició, que reivindiquen una proporció més gran de parc urbà respecte a la zona urbanitzable. Aquesta ARE planteja la urbanització del darrer corredor ecològic de la zona.

, així està el pati

BADALONA · EL TSJ CONFIRMA LES IRREGULARITATS QUE VAN PATIR LES MESTRES DURANT NOU ANYS

Els docents acomiadats de l'Escola de Música guanyen la batalla a l'Ajuntament

Neus Ràfols
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Badalona (PSC-ERC-CiU) ha de readmetre els set docents de l'Escola de Música que van ser acomiadats el mes de febrer passat després de denunciar que treballaven sense contracte laboral i que no tenien les prestacions de la Seguretat Social corresponents, situació que -en alguns casos- es va produir durant nou anys. A més, el consistori badaloní haurà de pagar els costos del judici pel fet d'haver recorregut al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la sentència del tribunal social que va considerar "nul" l'acomiadament dels set professors i, per tant, instava a la seva readmissió.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) també obliga l'organisme municipal a abonar els salaris que s'han deixat de percebre des del dia de l'acomiadament fins que es concreti la readmissió. De fet, els set docents no han tornat a posar els peus a l'escola. Tot i que rebien els salaris, una obligació de la primera sentència, l'Ajuntament els va exonerar d'anar a treballar. Els músics van continuar denunciant la situació i van manifestar que l'única sortida al conflicte era que el Patronat acceptés la seva reincorporació.

Tot i que l'administració local pot tornar a recórrer la sentència del TSJC al Tribunal Suprem durant aquesta setmana, el director de l'Àrea de Cultura i Patrimoni Cultural

Manifestació dels professors de l'escola de música de Badalona, el febrer de 2008.

del consistori badaloní, Mateu Chalmeta, ha afirmat a la DIRECTA que aquesta segona vegada "en principi, s'acatarà la sentència", amb la voluntat de "recuperar el prestigi guanyat durant tants anys del centre de música del municipi".

De moment, ni els músics ni el comitè de l'Escola no han volgut fer declaracions públiques fins el 16 de març, data que finalitzarà el termini que té fixat l'Ajuntament per posar

un recurs de cassació. Si l'administració local no presenta cap recurs, aquestes dues sentències confirmarien que, efectivament, l'Ajuntament de Badalona va tenir set docents d'un organisme municipal públic, el Patronat de Música, treballant sense contracte laboral ni cap prestació a la Seguretat Social i amb una remuneració a través de factures, com en règim d'autònoms o de falsos becariis. L'Escola de Música no tenia co-

mitè d'empresa fins que els docents no van alertar de les irregularitats laborals que s'hi produïen, és a dir, a inicis del curs 2007-2008. Un fet, que segons declaracions anteriors dels professors al setmanari, l'Ajuntament es va prendre com un acte de desconfiança, motiu pel qual va promoure represàlies cap als representants sindicals que es van presentar i van assessorar els professors acomiadats.

L'ARBOÇ · LABORAL

Saint Gobain aplicarà un ERO de 34 dies a 150 treballadors

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

La direcció de l'empresa Saint Gobain de l'Arboç (Baix Penedès) ha arribat a un acord amb la majoria del comitè d'empresa (CGT i CCOO) pel qual des del primer divendres de març es començarà a aplicar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) temporal que afectarà 150 treballadors dels 247 de la planta. La divisió de l'empresa Sekurit, dedicada a fabricar vidres i complements pel sector de l'automoció, ha volgut pactar el més aviat possible un acord amb la plantilla amb l'ajuda de la UGT, com denunciïn els sindicats CGT i CCOO. La CGT informa que, encara que finalment la UGT no ha signat l'ERO temporal -que durarà 34 dies, davant dels 55 que proposaven des d'aquest sindicat-, ha estat d'acord amb el seu contingut des del primer dia. Segons declaren: "A l'empresa li corria molta pressa la implantació de l'ERO. Sol·licitava assemblees, referèndums i enviava cartes personalitzades amb el que oferia". Així, dos dies abans de la fi del període de consilies per negociar l'ERO que va començar el 6 de febrer, la majoria del comitè de treballadors (CGT i CCOO) ha signat un acord amb l'empresa que millora les condicions establertes per la direcció i assumides per la UGT.

PENEDÈS · TERRITORI

La Generalitat fa campanya pel Logis Penedès

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

La plataforma No fem el CIM denuncia públicament que el govern de la Generalitat, a través del seu conseller Manel Nadal, està promovent l'aprovació de la gran zona logística coneguda com a Logis al Penedès. Com explica un dels seus portaveus, Pau Batlle: "Amb l'excusa de l'atur i mitjançant la campanya propagandística del PSC i l'immobilisme de CiU, ERC i ICV, el conseller Nadal vol imposar un Pla Director que condemnaria el Penedès al monocultiu de la logística". L'adjudicació del Pla Director d'infraestructures per part de la Generalitat és vist com un desafiament contra la voluntat dels municipis afectats, que sempre s'han mostrat contraris al projecte i que han protegit els terrenys on la Generalitat havia planificat aquesta "mar de ciment", com ells descriuen el projecte. Recentment, la Cambra de Comerç de Tarragona ha reiterat el seu suport al projecte del Logis Penedès i l'ha justificat arran de "l'actual situació de crisi". Per la seva banda, la plataforma d'oposició diu que l'activitat logística a Catalunya ha baixat un 20% i que seria un sector en crisi.

MANRESA · SEGONS LA USOC L'EMPRESA HA VIOLAT LA INTEGRITAT MORAL DE LES TREBALLADORES

Pirelli tancarà la fàbrica manresana a finals d'any

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La fàbrica de Pirelli de Manresa deixarà de fabricar pneumàtics durant aquest any i principis de l'any vinent, segons va comunicar la direcció de l'empresa a finals de febrer. Aquesta decisió afectarà les 600 treballadores que encara continuen a la planta. La determinació de Pirelli no ha sorprès els sindicats, ja que durant el procés de negociació de l'acord de l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) l'empresa no va voler accedir a marcar una continuïtat per la planta manresana.

Per garantir els acords als quals es va arribar amb la Generalitat el mes de juliol passat sobre la presència de la marca a Catalunya, la multinacional italiana llança el projecte de crear projectes alternatius com un centre logístic de distribució de pneumàtics o desenvolupar una planta d'energia fotovoltaica d'u-

na patent propietat de la companyia, entre altres. Si l'empresa tira endavant aquestes mesures alternatives -cosa que el comitè d'empresa considera dubtós-, comportarien prop d'un centenar de llocs de treball. Les crítiques del comitè d'empresa davant l'anunci de tancament s'han centrat en dos pols: administració i empresa. Pel que fa a l'administració, se li recrimina la manca d'actuacions per preservar els llocs de treball de la planta manresana i l'hipotètic projecte d'investigació i desenvolupament de les mesures alternatives, ja que no comporten un volum de llocs de treball significatiu. Pel que fa a l'empresa, el comitè se sent enganyat per les falses promeses de permanència de la fàbrica que els havia fet el ganivet Roca Junyent que ha gestionat l'ERO per part de Pirelli. En darrer terme, el comitè exigeix a l'empresa que no tingui "la gosadia d'utilitzar amenaces velades" per aconseguir que la fàbrica continuï produint de ma-

Tall de l'eix del llobregat a l'alçada dels polígons industrials de la Butjosa a Sallent

nera normal fins el dia del tancament definitiu.

Per altra banda, les denúncies presentades pels diversos sindicats contra les formes d'aplicació de l'ERO practicades per l'empresa Pirelli a finals de gener continuen en

curs. Segons el sindicat USOC, l'actuació de l'empresa viola l'article 8.11 de la llei d'infraccions i sancions de l'ordre social, que contempla multes d'entre 3.000 i 90.000 euros pels empresaris que violin la integritat física o moral de les treballadores.

, així està el pati

BARCELONA • REPRESSIÓ

El fiscal demana tres anys de presó a un noi pel cas del 'kubotan'Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les fets esdevinguts durant la manifestació en defensa de l'ocupació el 19 de maig de 2006 aniran a judici, però només es jutjarà una de les parts. Alfonso H. haurà d'afrontar una pena de tres anys de presó pels delictes d'atemptat a l'autoritat i lesions i pagar una indemnització de 4.000 euros a un mossos d'esquadra i una de 1.000 euros al Departament d'Interior. La vista oral se celebrarà el 14 de juliol. El jutjat d'instrucció número 2 de Barcelona ha decidit que cap mossos no haurà de seure a la banqueta dels acusats. La versió policial relata que l'acusat va propinar un cop de puny a la cara d'un agent antidisturbis. L'acusat nega els fets. D'altra banda, nombrosos testimonis i les imatges de vídeo i fotografies aportades a la causa demostren que l'agent agredit per una persona encaputxada es va dedicar a clavar un punxó il·legal-anomenat *kubotan*- contra l'abdomen i el tòrax de nombroses manifestants.

L'arma va ser il·legalitzada explícitament al nou reglament d'armes

L'ús d'aquesta arma va generar una forta polèmica dins el cos policial, ja que no es trobava dins el llistat d'estrís que poden utilitzar els Mossos i, per tant, se'n feia ús fora de la llei. L'intendent dels Mossos Joan Miquel Capell, enmig d'aquella polèmica mediàtica, va arribar a afirmar que era un estrí similar a un bolígraf. L'arma va ser il·legalitzada explícitament al nou reglament d'armes aprovat pel Departament d'Interior el mes de juny de 2008.

Campanya de denúncia

El 26 de març començarà la denúncia pública contra el *kubotan* i les armes que utilitza la policia. El grup de suport a Alfonso H. vol denunciar "la policia, les seves tasques, les seves estratègies repressives i la seva impunitat institucional -que arriba a la carta blanca-, especialment a les seves unitats antidisturbis i a la brigada d'informació". Al seu comunicat asseguren que "els agents actuen amb la tranquil·litat de no pagar pels seus seguiments, els registres de legalitat dubtosa, les infiltracions a col·lectius, les pallisses i les agressions físiques i verbals".

Amb l'objectiu de difondre el cas i recollir fons econòmics han elaborat adhesius, cartells, samarretes, banderoles i xapes. A partir del 20 de març, l'Espai Obert de Sants acollirà una exposició de fotografies relatives a totes aquestes denúncies. El 26 de març a les 19h. i al mateix lloc, es farà la primera xerrada de presentació. El proper acte està previst pel 2 d'abril a l'Ateneu de Vallcarca. El correu electrònic de contacte és cubotan@hotmail.es.

ESPLUGUES • ELS JUTJATS ES RESISTEIXEN A ORDENAR LA CERCA I CAPTURA

L'activista en defensa de Collserola no anirà 'voluntàriament' a la presóOriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'activista en defensa de Collserola sobre el qual pesa un ordre d'ingrés a presó per una acció de protesta contra el projecte urbanístic del pla Caufec-Porta BCN ha informat que no té intenció d'anar voluntàriament a la presó Model de Barcelona. El jutjat número 1 d'Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat) li va comunicar que, si el 9 de març no es presentava al centre penitenciari, seria posat en cerca i captura, però aquesta situació tampoc no s'ha donat. En el moment que l'ordre es faci efectiva, serà empresonat forçosament deu dies si qualsevol policia l'identifica pel carrer. Aquest veí d'Esplugues havia d'ingressar voluntàriament a la presó, però s'hi ha negat, ja que en cap moment ha acceptat la condemna per desobediència a l'autoritat que li va imposar el jutjat número 1 d'Esplugues ara fa un any. L'acció va consistir a romandre tres dies, juntament amb dos companys de la Plataforma Popular contra el pla Caufec, a cinquanta metres d'alçada per exigir la paralització d'una urbanització de luxe i un gran parc empresarial amb dues torres d'oficines de més de cent metres d'alçada a la muntanya de Sant Pere Màrtir (Collserola).

Des que es coneix l'ordre d'ingrés a presó, el govern d'Esplugues (PSC) no s'ha pronunciat públicament, per la qual cosa el proper dimecres 18 de

març a les set de la tarda i coincidint amb el ple municipal, la Plataforma convoca una concentració de rebuig a l'ordre d'empresonament, a l'execució del pla Caufec-Porta BCN i a l'aplicació de les penes multa. El dia 16 es farà una roda de premsa conjunta amb el col·lectiu Crisi, que comptarà amb la participació de l'insubmis als bancs, Enric Duran.

Absolució per una altra acció

La setmana passada, el mateix jutjat que vol empresonar el veí d'Esplugues va absoldre una veïna d'una falta de desobediència a l'autoritat per encadenar-se a una alzina que havia de ser talada per les obres del pla Caufec. Les coaccions que denunciava l'empresa Mitjans de jardineria no s'han valorat perquè el dia del judici no es va presentar cap representant legal de l'entitat. El ministeri fiscal demanava una pena multa de deu dies a sis euros i la jutgessa Montserrat Fernández ha valorat que la denunciada no volia desobeir l'autoritat, sinó que pretenia protegir una alzina que no es podia tallar perquè no tenia el consentiment municipal. Ella no sabia qui tenia la clau del cadenet amb el qual estava lligada a l'arbre i per això ha estat absolta. Aquesta és la primera absolució d'una denúncia per desobediència que arriba a la Plataforma Popular contra el pla Caufec i -segons afirma públicament- "assenta les bases per futures absolucions en accions de desobediència en defensa de la natura".

L'activista lligada a l'alzina va ser finalment absolta

EL PRAT DE LLOBREGAT • REPARACIÓ HISTÒRICA

Polèmica amb ICV per la presentació d'una iniciativa per la memòria antifranquistaDirecta Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La plataforma Esborrem el feixisme, dignifiquem els carrers del Prat de Llobregat, va presentar, el 4 de març, una iniciativa popular recolzada per més d'una quinzena d'entitats i col·lectius locals al ple de l'Ajuntament. Prèviament s'havia celebrat una xocolatada a la plaça de la Vila, on es va repartir informació sobre la campanya. La iniciativa demana canviar els noms dels carrers relacionats amb el franquisme, la desaparició de les plaques de l'antic ministeri d'habitatge que encara persisteixen, el compromís del consistori de convocar un acte de desgreuge a les víctimes del règim feixista i la pressió per l'anul·lació dels judicis. També es va fer una crítica a l'actuació del consistori d'ICV i es va denunciar que en 30 anys de mandat "no s'havien encarregat ni tan sols de conèixer exhaustivament l'abast total de la repressió a la població".

La proposta, molt aplaudida pels assistents que omplien la sa-

la d'actes, va obtenir la resposta dels diferents grups polítics -tret del PP- en la línia d'estudiar la iniciativa i canalitzar-la a través de la comissió de nomenclàtor, a la qual la plataforma va demanar po-

Es va denunciar que en 30 anys de mandat d'ICV "no s'havien encarregat de conèixer l'abast de la repressió a la població"

der assistir. La polèmica va arribar amb la intervenció del portaveu d'ICV i primer tinent d'alcalde, Rafael Duarte, que -en un to exaltat- va criticar durament els signants i els va acusar de convertir la iniciativa en un atac, parafrasejant una cançó que deia: "De tant buscar feixistes, no ens tornem

feixistes". Els va definir despectivament com a entitats "ultramínoritàries", tot i que, entre elles, n'hi havia diverses de més d'un centenar de persones i alguns instituts. A més, també va fer referència al fet que els carrers proposats "eren de segona".

La bel·ligerància del portaveu d'ICV va encendre els ànims dels assistents i va propiciar un fet extraordinari: es va atorgar un torn de rèplica als membres de la plataforma. Llavors, un dels integrants d'Esborrem el feixisme va transmetre la indignació del col·lectiu davant l'actitud i el to del representant d'ICV -a la qual es van afegir d'altres grups polítics, que ho van fer constar en acta. També va fer caure la responsabilitat dels fets en la inactivitat del consistori durant anys i va denunciar que el primer acte d'homenatge a les víctimes del 25 de gener hagués estat convocat per la societat civil -sense cap recolzament ni presència de tots els que, ara, s'hi declaraven favorables- i va demanar participar com a plataforma a la comissió de nomenclàtor.

NOU BARRIS • FEIXISME

Resposta després de l'agressió a una noia del Turó de la PeiraRedacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Una parella de prop de 30 anys amb estètica *skin* neonazi va agredir una noia de quinze anys al carrer Sant Iscle el 2 de març. La víctima de l'agressió viu al barri i estudia a l'institut IES Barcelona Congress. Segons han informat des de l'entitat Trobada Alternativa de Nou Barris, els agressors també són coneguts al barri i viuen a la zona de Vilapiscina. La noia va haver de ser atesa al CAP del Turó de la Peira i va presentar denúncia a la comissaria d'Aiguablava. El president de l'associació de veïns i veïnes del Turó es reunirà amb el comissari dels Mossos i el cap de la Divisió d'Informació de la policia catalana per queixar-se de la inacció que van mostrar després de rebre la denúncia. Fa tres setmanes, un noi de setze anys també va ser agredit per un conegut boxador de 26 anys resident al barri. La reiteració d'aquestes agressions ha portat a la convocatòria d'una manifestació contra les agressions que tindrà lloc el diumenge 15 de març a les 12 del migdia a la plaça del Virrei Amat.

, així està el pati

BARCELONA · CRÒNICA DEL CLAUSTRE ON ELS VOTS CONTRARIS AL PROCÉS BOLONYA VAN DESAPARÈIXER PER DECISIÓ DE LA MESA

'Lliçons' de democràcia al claustre de la UB

ALBERT GARCIA

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Pocs minuts després de les nou del matí, ja es notava a l'ambient que es tractava d'una cita poc ordinària. La presència del professorat era molt més massiva que en d'altres convocatòries -amb 180 cadires de les 300 que representen tota la comunitat universitària després de la reforma de la Llei Orgànica d'Universitats (LOU) de l'any 2001. Per contra, l'assistència dels claustrals a qui es delega la repre-

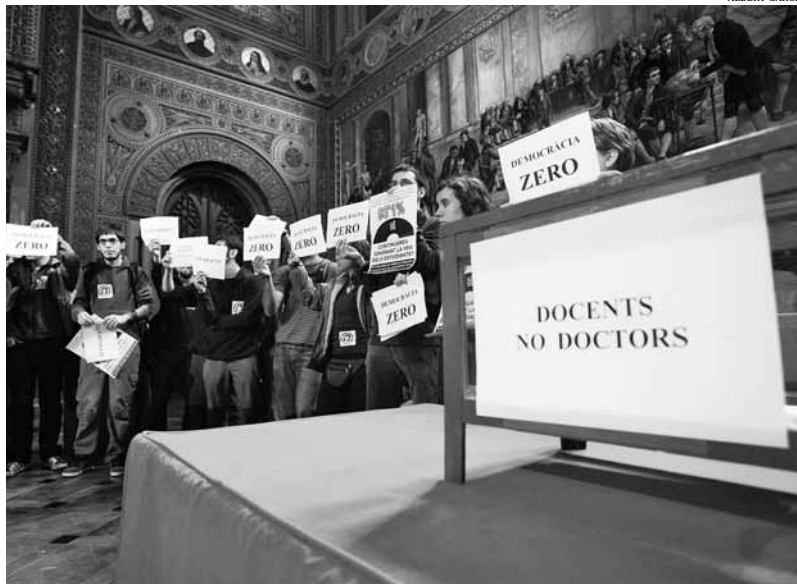
Una modificació dels criteris de validació dels vots va fer que la majoria dels positius de les estudiants passessin a abstencions

sentació de les estudiants era menor que en altres ocasions. Aquesta presència més minvada era fruit d'un procés decisorí previ que es va fer a través d'un referèndum vinculant la setmana passada. El 93,1% de l'alumnat que va dipositar el seu vot a l'urna va optar pel *sí* a la paralització del procés d'implantació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (procés de Bolonya). D'altra banda, el reglament de la UB estableix que, en referèndums amb participacions superiors al 10%, els resultats esdevinguin vinculants pels representants estudiantils claustrals. Per tant, arran d'un resultat tan contundent i amb l'afegit d'una participació pròpera al 20%, abans d'arrencar la cita extraordinària del claustre, ja era públic i notori que la totalitat dels 90 representants estudiantils votarien pel *sí* per norma. La realitat, però, va ser molt diferent. A mesura que avançava el matí,

la mesa del claustre -formada pel rector i la direcció universitària- va esbiaixar el resultat final amb una decisió unilateral: el vot positiu dels estudiants claustrals -ratificat al referèndum- que no fossin presents a la sala del paranímf durant la votació no computaria al recompte definitiu. Això va crispar els ànims dels membres de la CAE i el SEPC presents a la sala, que van aixecar cartells on es llegia *Tupinada, Democràcia Zero o El vot del 93,1% dels alumnes no val res?* Amb aquesta modificació dels criteris de validació dels vots dels claustrals, la majoria de vots positius de les estudiants van passar a ser abstencions, tot i que el reglament sobre referèndums de la UB no diu res en aquest sentit. La decisió de la mesa va ser considerada una estafa democràtica per part de la majoria d'estudiants presents a la sala, que van decidir abandonar la sessió abans que comencessin les votacions.

Les portes tancades

Llavors, el secretari de la mesa va anunciar que les portes es tancaríen mentre s'introduïen les paperetes dins les urnes, tal com es desprèn del reglament del màxim òrgan de decisió universitari. Tot i això, la porta lateral esquerra posterior de la sala es va obrir i tancar en dues ocasions, circumstància que, des

ALBERT GARCIA

Referèndum sobre el Pla Bolonya a la UB el dijous 26 de febrer

d'un punt de vista de la literalitat de les normatives, podria fer impugnar tot el procés de la votació. El resultat final va ser de 126 vots contraris a paralitzar Bolonya, 35 favorables i 4 paperetes en blanc. El tancament de files al voltant del *no* entre el professorat va ser majoritari, però no va ser així entre els membres del

Personal Administratiu i de Serveis (PAS). Tot i que la consulta es va fer en modalitat de vot secret -i no pas a mà alçada com és habitual-, durant la recollida de paperetes es va poder apreciar que els 22 claustrals del PAS que hi van assistir -tenen assignades 30 cadires de representació- van optar majoritàriament pel *sí*. La

jornada es va cloure amb un comunicat oficial de la direcció de la UB, que mostrava la satisfacció pel resultat negatiu de la votació i obviava que la majoria aclaparadora d'estudiants s'hi van mostrar a favor i que una majoria considerable del PAS també va expressar el seu vot en aquest sentit.

Trenta intervencions abans de votar

El rector Dídac Ramíreu va fer mans i mànigues per aconseguir que el resultat del claustre fos favorable als interessos institucionals de la UB. A banda del criteri unilateral d'escombrar els 90 vots estudiantils per decret, es van programar una trentena d'intervencions -micròfon en mà- abans de procedir a la votació. La majoria de les missives van ser consignes dels degans i deganes de facultat (dret, química, geografia i història, filologia, farmàcia) on s'insistia en el procés democràtic i parti-

cipatiu de la implantació de Bolonya. El professor de Geografia Humana, Carles Carrera, va etzibar a les estudiants que "ningú li podia donar lliçons de democràcia". El degà de Dret va afirmar que la paralització del procés d'implantació ens abocaria a l'emissió de títols no homologats amb la resta de l'espai universitari europeu. Això, segons ell, era "un escenari possible" i va instar "que cadascú analitzés si ens portarà res de positiu abandonar el tren d'Europa". La degana de Geografia i Història va

emfatitzar el diàleg mantingut amb les estudiants i va retreure l'absència dels representants de l'alumnat a les juntes on es van aprovar els graus: "Si no hi han volgut participar, ells sabran perquè". Quan s'havia iniciat la introducció de les paperetes dins les urnes, el rector va protagonitzar una anècdota i va preguntar al secretari de la mesa si ell tenia dret de votar. Després de consultar el reglament, el secretari li va confirmar que sí, que era claustral i, per tant, hi tenia dret.

> Talls de trànsit contra la repressió

El 4 de març, més de 200 estudiants del campus de Bellaterra van tallar la circulació de vehicles a l'autopista del Vallès durant trenta minuts. Es tractava d'una acció coordinada amb d'altres universitats per denunciar el primer aniversari de l'entrada dels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra a la facultat de Lletres de la UB -una acció que va causar desenes de ferides, que van ser ateses a l'hospital Parc Taulí de Sabadell. A la mateixa hora, un centenar de persones del campus Diagonal de la

UB van tallar els carrils centrals de l'avinguda Diagonal i hi van instal·lar taules i cadires per fer una classe reivindicativa sobre l'asfalt. El tercer tall, que es va fer a la Gran Via -a l'alçada de la plaça de les Glòries- i va ser protagonitzat per una vintena de persones, va ser dissolt a la força pels agents de la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra. Aquestes mobilitzacions han estat una prèvia a la convocatòria de manifestacions contra el procés de Bolonya previstes pel 12 de març.

, reportatge

1

2

L'a a B

La Carmen i les veïnes que viuen a Robador 33, tota la seva vida els pagaven un lloguer. Han patit amenaces de subministrament de veïnes viuen en un més de 100 anys i dia és més greu: els canonades es filtren alguns sostres s'hi molta humitat, les podrides i tenen r dins de casa. Ning

5

6

7

8

4

9

Assetjament immobiliari Barcelona

TEXT I FOTOGRAFIES: Xavier Cols

l'Ana són dues de
ue viuen al carrer
al Raval. Porten
en aquesta casa i
er de renda antiga.
res, coaccions i
trament. Aquestes
na finca que té
el seu estat cada
'aigua de les
ra per les parets i
van ensorrat. Hi ha
s bigues estan
ates i escarabats
gú no els arregla la

casa i fa temps que els han deixat
de cobrar el lloguer. (fotos 1 a 6)
El Gregorio fa 50 anys que viu
al carrer Portaferriassa 15, a Ciutat
Vella. Paga 188 euros de lloguer i
pateix assetjament immobiliari
des de fa nou anys. Té goteres al
menjador de casa i pateix per
l'estat del sostre. Diversos indivi-
dus s'han dedicat a fer-li la vida
impossible durant tot aquest
temps: li han tirat a terra la porta
del carrer i li han arrencat la
bústia i l'interfon diverses vega-
des. Denuncia que aquests matei-

xos individus han intentat ender-
rocar parets, han abocat runa dins
el seu portal i li han arrencat els
cables de l'electricitat. Tot això,
assegura, és perquè la propietat
pugui declarar la finca en estat de
ruïna i, així, pugui enderrocar-la.
Ell i la seva parella són els únics
veïns que continuen vivint en
aquesta finca. (fotos 7 a 9)
El darrer cas el trobem a Sants,
al carrer Vallespir 25, on viu el
Felipe. Els veïns de l'immoble han
denunciat pressions i coacció per
part de la propietària, que mai no

ha mantingut la finca en condi-
cions. Aquesta els ha demandat
per declarar l'habitatge en estat de
ruïna econòmica. (foto 10)
L'Ajuntament de Barcelona rep
centenars de denúncies per asset-
jament immobiliari cada any.
Diversos col·lectius i associacions
de veïns han denunciat reiterada-
ment que aquesta violència es
practica amb total impunitat, ja
que les immobiliàries no troben
cap tipus de fre per part de la
justícia ni de l'administració
pública.

10

, així està el pati

BARCELONA · ELS MOSSOS D'ESQUADRA DISSOLEN UNA MANIFESTACIÓ FEMINISTA A COPS DE PORRA

Les reivindicacions del 8 de març d'enguany s'han centrat en la crisi i l'avortament

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

El tema estrella del 8 de març d'enguany ha estat l'actual crisi econòmica i, més concretament, els efectes que provoca en el sistema patriarcal. Les crítiques a la nova proposta de llei sobre l'avortament i la manca del dret al propi cos també han estat recurrents a les diverses convocatòries que s'han fet arreu del territori.

Càrrega policial contra la manifestació de la tarda a Barcelona
A Barcelona, aquest any, la divisió entre la Comissió 8 de març i els col·lectius feministes revolucionaris s'ha traduït en la convocatòria de dues manifestacions separades. Per una banda, el grup format per entitats com Ca la Dona, la Xarxa Feminista o l'Institut Català de la Dona es va manifestar al migdia pel centre de la ciutat, en una marxa que va aplegar prop de 1.500 persones sota el lema *Crisi total al sistema patriarcal*. L'acte, que va transcórrer amb normalitat i sense gaire presència policial, va enfilat la Rambla i el carrer Ferran fins arribar a la plaça Sant Jaume. No van tenir tanta sort les 500 assistents a la manifestació de la tarda, que ni tan sols van arribar a recórrer la meitat del traçat previst. La mobilització, convocada per la Plataforma Revolucionària Antipatriarcal, marxava amb normalitat, encapçalada per una gran bandera lila i una pancarta on deia.

Els Mossos d'Esquadra van impedir el pas per la Rambla de Barcelona a la Plataforma Revolucionària Antipatriarcal

Dones, la crisi ens fa més precàries. Quan va arribar a l'alçada de la font de Canaletes, la manifestació va ser aturada per un cordó d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, equipats amb cascos, porres i escuts. Davant l'intent d'un comandament del cos autònom de "negociar" perquè s'accedis a canviar el recorregut, l'organització s'hi va negar rotundament i va exigir

el compliment del seu dret de lliure circulació i manifestació. Llavors, es va decidir llegir el manifest, que destacava els efectes de la crisi econòmica actual sobre les dones treballadores i l'agregament del patriarcat que implica. Ahora, es va emfatitzar la necessitat de trencar amb el discurs victimista, de bastir alternatives reals de lluita per la destrucció de les es-

tructures patriarcal i de construir un sistema de relacions lliures i igualitàries entre sexes. Després de la lectura del manifest, es va fer un nou intent de baixar per la Rambla, que va ser acollit amb una càrrega brutal i absolutament gratuïta pels antidisturbis, a conseqüència de la qual diverses assistents van resultar contusionades.

La de València, la més nombrosa
Unes 5.000 manifestants van assistir a la mobilització unitària convocada a la ciutat llevantina. Un dels blocs més nodrits va ser el de l'Esquerra Independentista (Endavant, COS, Mautlets, CAJEI i SEPC), que va desfilar amb el mateix lema que la manifestació de Barcelona. Les reivindicacions també van girar al voltant de la situació de les dones tant en l'àmbit laboral com en el domèstic.

Tarragona recupera la jornada pel Dia de la Dona Treballadora

La ciutat del Camp, de la mà del col·lectiu feminista independentista Cau de Lluçanet, va recuperar la commemoració del 8 de març amb una manifestació reivindicativa que va recórrer els carrers de la Part Alta. Segons les entitats organitzadores de l'acte, la policia municipal i els Mossos d'Esquadra van identificar diverses assistents a la convocatòria. Durant la marxa, es van desplegar dues pancartes des de la façana de l'Ateneu Popular l'Espina i des d'una de les torres romanes ubicades a la plaça del Rei.

Concentracions a Girona i a Lleida

A la ciutat del Ter, una concentració convocada per la Plataforma Antipatriarcal de Girona, creada recentment, va aplegar 50 persones a la plaça del Vi sota el lema *Contra el Patriarcat, feminisme de classe*. L'acte va concloure amb una lectura de poemes. Per altra banda, a Lleida, prop de 50 persones es van concentrar a l'EI.

VIGO · HOMOFÒBIA JUDICIAL

L'assassí de dos homosexuals és absolt al·legant "por insuperable de ser violat"

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

L'absolució de l'assassí confés de dos nois homosexuals el juliol de 2006 ha causat la indignació dels diferents col·lectius de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals (LGBT). Tot i que la sentència de l'Audiència Provincial de Pontevedra el condemna a vint anys de presó, la pena és pel delictes d'incendi i l'exculpa de l'assassinat per raons de legítima defensa i "por insuperable" vers els homosexuals.

Jacobo Piñeiro Rial va clavar 57 punyalades a les seves víctimes -Isaac Pérez, de 27 anys, i Julio Anderson, de 32-, "la majoria innecessàries per la consecució de la seva mort, fet que augmenta deliberadament i inhumanament el seu patiment", segons consta a l'escrit de la fiscalia. El posterior incendi de l'habitatge pel qual

ha estat condemnat, no va servir per eliminar totes les proves. La fiscalia va demanar un total de 60 anys de presó, ja que considerava que no se sostenia la versió que havia estat en defensa pròpia.

Segons un jurat popular, però, ho va fer sota els efectes de l'alcohol i la cocaïna i "amb l'únic objectiu de defensar-se de ser mort o violat". Les associacions LGBT consideren que la sentència és una mostra de "crua homofòbia", ja que es castiga un incendi i es perdona l'assassinat de dos joves. En un comunicat de la Federació Aturuxo reflexionen: "Ens preguntem, sense trobar una resposta fàcil, sobre les motivacions d'aquest veredict. Considerem que aquests fets són gravíssims i temem que siguin l'indicador d'una societat molt endarrerida i intolerant encara". Arran del veredict del dia 4 de març, es van produir concentra-

cions de repulsa a ciutats com Saragossa i Santiago de Compostel·la. Madrid, Barcelona i Vigo s'hi van afegir durant el cap de setmana. "Casos tan desafortunats com aquest degraden i adulteren el concepte de justícia, però les LGBT sabem que no és una simple anècdota, ja que l'homofòbia continua dictant sentències a molts jutjats espanyols, amb o sense jurat popular", va declarar Rafael Salazar, president de l'associació Colegas. Aquesta no és la primera vegada que es denuncia que els prejudicis vers l'homosexualitat llasten una sentència judicial. Com, per exemple, en el cas *Wanninkhoff*, en què un jurat popular va condemnar Dolores Vázquez per assassinat davant la pressió pública, una sentència que va ser revocada tant pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia com pel Tribunal Suprem el 2003.

La concentració a Barcelona va tenir lloc a la plaça Universitat

ELOI DE MATEO

, així està el pati

SANT FELIU DE LLOBREGAT · EL GOVERN LOCAL ACUMULA ALTRES EXPEDIENTS I CONFLICTES LABORALS

L'alcalde de Sant Feliu arriba als tribunals acusat de prevaricació

Maia Riba
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'alcalde de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat), Juan Antonio Vázquez (PSC), ha estat acusat de prevaricació per l'anterior director d'organització i recursos humans de l'Ajuntament. Aquest funcionari de carrera va denunciar l'alcalde perquè l'havia degradat a un càrrec de tècnic jurista amb una reducció de sou a través d'un decret d'alcaldia l'octubre de 2003. Segons el treballador, se li hauria d'haver assignat un lloc amb un nivell equivalent al que ocupava i l'alcalde en cap cas seria competent per emetre decrets sobre aquest tema, ja que només es poden modificar els sous de la plantilla en una sessió plenària. Tenint en compte que per fer prosperar un judici penal s'ha de demostrar intencionalitat, durant la declaració

L'Ajuntament contracta gran part dels treballadors nous obligant-los a fer-se autònoms o mitjançant empreses externes subcontractades

que va fer el 10 de març de 2008, Vázquez va intentar redimir la seva culpa amb l'afirmació que ell no s'ocupava de la plantilla del consistori i que eren els seus subordinats de confiança els que s'ocupaven d'aquests temes. Per tant, fa corresponsables de la possible infracció el secretari general de l'Ajuntament, Agustín Recio, l'actual cap de recursos humans, Ma-

Imatge del darrer ple municipal on les AAVV van protestar per la compra de la Sala Ibèria

nel Tornadizo, el regidor de promoció econòmica, Ferran Alberdi, i la gerent, Meritxell Vargas. La part demanant afirma que aquest seguit d'inculpacions no serviran de res, ja que l'alcalde -quan era regidor- s'havia posicionat diverses vegades sobre el tema al ple municipal, tal com recullen les actes. Per tant, es pot demostrar que l'alcalde era perfectament coneixedor de la problemàtica. També anuncia que, com que el mateix alcalde va corresponsabilitzar de

la seva culpa aquest seguit de polítics i treballadors municipals, la denúncia s'ha fet extensiva a ells, sota el delictes de cooperació.

Després de les declaracions dels inculpats (alcalde, secretari general, cap de recursos humans, regidor de promoció econòmica i gerent de l'Ajuntament), alguns representants sindicals del consistori (CCOO i USOC) i l'anterior alcalde, Àngel Merino (IC), també van intervenir en el procés i van prestar la seva declara-

ció. Actualment, el judici espera el pronunciament del jutjat número 7 de Sant Feliu, que haurà de decidir si archiva el cas o si, al contrari, veu motius suficients per continuar el procés.

Plantilla descontenta

Alguns treballadors del consistori expliquen que es viu un desencís generalitzat entre la plantilla, ja que no hi ha opcions de promoció interna. Els llocs de grau superior que es creen o queden vacants són ocupats per treballadors nous, sovint d'altres poblacions, o per *enxufats* dels partits de l'equip de govern (PSC i CiU), que acaben ocupant càrrecs de confiança. Creuen que molts dels concursos per optar a una plaça estan fets a mida, com podria ser el cas -sospiten- de la plaça de director de serveis jurídics centrals que s'acaba de crear (amb la segona retribució econòmica més alta de l'Ajuntament, prop de 62.500 euros anuals bruts). Curiosament, les condicions del lloc creat contemplem que el nou treballador pugui rebre altres sous per feines fetes fora de l'àmbit de l'Ajuntament.

Un treballador de l'àrea de recursos humans del consistori va sol·licitar el trasllat perquè estava en profund desacord amb les polítiques precàries de contractació i perquè es menyspreien reiteradament les reivindicacions dels sindicats. L'Ajuntament contracta la major part dels tre-

balladors nous obligant-los a fer-se autònoms o mitjançant empreses externes subcontractades. D'aquesta manera, aconsegueix pagar sous baixos, ja que deixa els treballadors fora del conveni.

Obliguen un treballador a jubilar-se

L'Ajuntament ha denegat la petició d'un treballador de 65 anys d'allargar la seva vida laboral. El treballador, que també és president de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Sant Feliu (FAVV) i representant sindical de la USOC, assegura que ha emprès accions legals, ja que té el dret de no jubilar-se fins als 70 anys i creu que la negativa de l'Ajuntament respon a "motivacions polítiques a causa de la feina que fa des de la FAVV en pro dels interessos dels santfeliuencs i santfeliuencs".

Diviut policies expedientats

El dia abans d'un dia festiu i coincidint amb la Fira de la Rosa de 2008, un decret de l'alcaldia va obligar els membres de la policia local a fer la seva funció del 9 al 12 de maig. Diversos membres del cos van demanar la baixa per no anar a la feina, ja que entenen que no s'havia utilitzat la forma correcta ni s'havia avisat amb prou temps. La conseqüència ha estat l'obertura d'expedients a divuit agents de la policia local pel fet d'absentar-se de la feina.

> La compra de la Sala Ibèria i, de nou, Paz Dorado

La Sala Ibèria és una sala d'espectacles que va ser comprada pel constructor Paz Dorado i, immediatament, llogada a l'Ajuntament amb opció de compra, tot i que -a diferència del que s'acostuma a fer en aquestes transaccions- els diners del lloguer no s'acumulen per la compra. El lloguer mensual que paga l'Ajuntament, 12.000 euros més IVA, és més alt que la hipoteca que paga Paz Dorado per l'immoble. La polèmica es va començar a encendre quan el ple municipal va presentar dos informes tècnics de l'Ajuntament que es contradien: mentre l'informe del director de serveis econòmics donava llum verda a l'operació, l'informe de l'interventor denunciava

insuficiències informatives i de procediment en el procés de compra. Durant la celebració del ple, l'alcalde va denegar la paraula a l'interventor, que va denunciar que havia rebut coaccions i amenaces de l'alcalde perquè retirés l'informe. Aquest fet ha comportat l'obertura d'un expedient al treballador.

NI UN PAM DE NET

Recentment, l'Ajuntament ha fet passos precipitats per comprar la Sala Ibèria, tot i que l'opció de compra caduca l'octubre de 2009. El consistori no ha permès l'accés d'un pèrit independent per fer una taxació de la Sala i poder aclarir si el preu pactat el 2006 és just i adient. El 24

de febrer, el govern local i el PP van aprovar l'adquisició de la Sala durant un ple crispat amb l'oposició d'ERC, ICV i la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Sant Feliu (FAVV), que va posar en evidència els tractes entre l'equip de govern i Paz Dorado. La Federació veïnal va parlar de les relacions entre l'empresari i el regidor d'urbanisme Fernández Burgui (CiU) -ambdós implicats en un assumpte de frau a l'administració reconegut per Dorado- i volia saber si els deutes que té el constructor amb la justícia estan condicionant la compra de la Sala Ibèria i altres projectes urbanístics, com la darrera modificació urbanística al parc de Collserola.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SÀHARA ALGERIÀ · LA CRÒNICA DES DELS TERRITORIS DENUNCIA QUE EL CONFLICTE ES CONTINUA SILENCIANT

Cridar 'Sàhara lliure!' és motiu de tortura

Lídia C. Abancó i Aina Palou
Sàhara algerià

El 25 de febrer, al barri de Maatla (Aaiun), una noia de 16 anys, Hayat.E, va ser segrestada per la policia marroquina. Després de negar les acusacions que li feien, va ser torturada i violada esgarrifosament, com explica ella mateixa a *youtube*, tot i les amenaces de la policia de denunciar-la. Hadi Jalid, de nou anys d'edat, va ser segrestat per la policia marroquina als territoris ocupats del Sàhara Occidental per portar una bandera del Front Polisario durant una manifestació de suport al poble palestí el 6 de gener. A l'Aaiun, va ser objecte de tortura i humiliacions i no va quedar en llibertat fins al cap de 24 hores. Tres dies més tard, a Smara, Mustafa Haidi Walid també va ser detingut i torturat per pintar eslogans que exigien la independència del poble sahrauí en una paret. A hores d'ara, continua detingut. Aquests dos episodis representen molt bé la manca de llibertat que existeix als territoris ocupats, on el simple fet de manifestar-se i cridar *Sàhara lliure!* és motiu de tortura, empresonament o congelació de sou, entre d'altres represàlies.

Paral·lelament, a l'altra banda del mur de la vergonya construït pel règim marroquí -2.720 quilòmetres-, la resta de la població sahrauí fa 34 anys que viu exiliada als campaments de refugiats situats enmig del desert algerià mentre espera tornar a casa seva. La comunicació entre els territoris ocupats i els campaments està molt controlada i castigada i pateix un bloqueig informatiu molt fort. El problema principal dels campaments són les condicions infrahumanes en què es viu en un terreny tan àrid, sense aigua i amb dificultats per tenir-hi cultius i ramaderia. Com remarca una frase sahrauí: "Aquí no creixen arbres ni plantes, però hi floreixen persones". Així doncs, la població refugiada està condemnada a una dependència total de l'ajuda humanitària i no pot ser au-

Jove amb la bandera sahrauí a un acte de protesta davant del 'mur de la vergonya' des de la banda dels campaments de refugiades de Tindouf. La bandera té la banda negra cap amunt perquè simbolitza la colonització, mentre que el verd és l'esperança. Quan aconseguixin la independència, totes les banderes del Sàhara es giraran.

tosuficient. Aquesta ajuda humanitària és la mateixa que moltes vegades s'utilitza per silenciar que el problema del Sàhara Occidental és, sobretot, polític i no humanitari.

De la història a l'actualitat

Mentrestant, el Govern espanyol és acusat de còmplice i hipòcrita i de tenir plena responsabilitat davant el conflicte que no respecta la legalitat internacional ni el Dret a l'Autodeter-

minació del poble en un procés de descolonització no acabat, al ulls de la població i de múltiples observadors internacionals. Fent un breu repàs cronològic no es pot oblidar que l'Estat espanyol va irrompre al Sàhara Occidental el 1884 i el va esdevenir colònia espanyola. Tot just després que es decretés la descolonització dels terri-

cions reiterades de l'ONU per fer un referèndum d'autodeterminació. En aquest moment, el govern marroquí va promoure la Marxa Verda -350.000 civils acompanyats de l'exèrcit van recórrer el Sàhara-, arran de la qual milers de sahrauís es van veure obligats a fugir dels bombardeigs marroquins, es van refugiar al desert algerià i es van organitzar en els campaments on encara viuen. El Govern espanyol va cedir el Sàhara als governs del Marroc i Mauritània, a través d'un acord tripartit que es va fer a Madrid, a canvi de treure'n beneficis econòmics. Llavors va començar una guerra de guerrilles i Mauritània es va retirar dels terrenys. El 1988, l'ONU va proposar el primer pla de pau que preveia la celebració d'un referèndum -mai aconseguit- i que el Marroc va acceptar, tot propiciant l'alto el foc de 1991. Des de llavors el Marroc ha estat posant dificultats als acords de manera sistemàtica. I la població sahrauí ha estat esperant una resolució en ferm del conflicte de manera pacífica.

La comunicació entre territoris ocupats i campaments està molt controlada i castigada

toris no independents per part de l'ONU el 1960, el Sàhara es va transformar en província espanyola. L'any 1973 va néixer el Front Polisario, que va donar lloc a les primeres accions armades contra l'exèrcit colonial. El 1975 l'exèrcit espanyol va abandonar el Sàhara després de les recomana-

cions de germanor entre els països. Les opcions, però, són escasses. Pressos polítics, desapareguts, famílies dividides, repressió als territoris ocupats i situació de dependència internacional en campaments de refugiats: el temps passa i la situació cada vegada és més insostenible.

L'ajuda humanitària s'utilitza per silenciar que el problema és, sobretot, polític i no humanitari

cions de germanor entre els països. Les opcions, però, són escasses. Pressos polítics, desapareguts, famílies dividides, repressió als territoris ocupats i situació de dependència internacional en campaments de refugiats: el temps passa i la situació cada vegada és més insostenible.

> Interessos espanyols

Una vegada més, ens trobem davant una situació on la complicitat i el silenci tenen relació amb els interessos geopolítics -en aquest cas espanyols- arran de la riquesa que ofereix la part ocupada del Sàhara Occidental. Un exemple és l'empresa espanyola FMC FORET, que importa al voltant de 500.000 tones de fosfats l'any procedents d'aquesta zona -il·legalment i amb total impunitat- i viola la llei internacional que dictamina la prohibició d'extreure recursos naturals o dur a terme qualsevol activitat econòmica en una zona ocupada il·legalment. Un altre exemple el trobem a SMAP EXPO, una fira comercial i immobiliària que es va celebrar del 23 al 25 de gener a Barcelona, on s'anunciaven negocis immobiliaris a diverses zones del Marroc i "a les províncies saharianes". Amb el seu suport a aquest tipus d'esdeveniments, el Govern català està legitimant l'ocupació marroquina i està invisibilitzant el conflicte una altra vegada.

JTXO ESTEBARANZ · L'ESCRITOR I ACTIVISTA BASC PRESENTA UN LLIBRE REFERENCIAL PER LA LLUITA CONTRA EL TAV

“La incertesa sobre les aliances polítiques a Euskadi pot donar capacitats al partit de l'ordre”

Jtxo Estebanz ha participat des de molt jove en moviments assemblearis anticapitalistes. Va començar als Comitès Antinuclears i Ecologistes. Més tard, va prendre part en assemblees a favor de l'okupació, grups antimilitaristes i experiències editorials i contrainformatives. Ha publicat 'Comandos Autónomos. Un anticapitalismo iconoclasta' (1996) i 'El Hilo Negro de los noventa, encuentros con la autonomía' (2000) entre d'altres. El seu darrer llibre, 'Los Pulsos de la Intransigencia', esdevé una referència per la lluita contra el TAV -Tren d'Alta Velocitat- i recull l'herència d'altres lluites històriques decreixentistes al País Basc. Davant la incertesa que viu la política basca actual, Jtxo Estebanz esbossa camins de transformació.

Laia Gordi
Barcelona

Quina és la voluntat del llibre?
Doncs, conèixer tres lluites passades per projectar-les en les lluites actuals. Són trenta anys de lluita dels quals podem aprendre moltes coses. Per exemple, com es van mediant, però també com han anat canviant les cultures mobilitzadores i les cultures polítiques a les quals s'encaraven. A la portada del llibre, utilitzem la imatge d'un trèvol de tres fulles, que representen Lemoiz, Leizaran i Itoiz. Però, quan busques un trèvol, el que esperes és trobar-ne un de quatre fulles. Aquestes tres lluites, que tenen un origen mediambiental, es van convertir en processos centrals de transformació i, avui, trobem una lluita que també està prenent aquesta centralitat: l'oposició al TAV. Aquesta és la quarta fulla de la collita popular.

“Les accions armades no s'han de situar en un eix d'acceptació o rebuig”

Respecte a la comunitat decreixentista basca de què parles al llibre -que no procedeix d'un corrent ideològic sinó d'una tradició de lluita i que no és un moviment social pròpiament-, com la definiries?
Una de les propostes per poder anar endavant és incloure aquesta paraula: comunitat. Una cosa és una unió de formacions o un moviment social i una altra cosa és una comunitat. I ens referim a un moviment en el qual es desenvolupa un sentiment de pertinença i també un creixement quantitatiu i qualitatiu del grup, ja que hi ha una sèrie d'ensenyances que es van sobreposant. A aquest moviment o comunitat cada vegada és més hàbil i savi. Per això jo parlo de la comunitat decreixentista basca, que neix de la lluita antinuclear -que sobretot tenia un component anticapitalista-, a partir de l'any 79 i la de-

cada dels 80, que ressorgeix amb l'oposició a l'autovia (Leizaran) i que es reflexa -també- en l'oposició al pantà (Itoiz), que és el conflicte més llenguatges de l'any 75 fins al 2003- i que acaba amb l'ompliment del pantà al màxim de la seva capacitat. Aleshores, aquest grup decreixentista no té una expressió formal i té una visualització difícil quan s'utilitzen les eines acadèmiques i polítiques. És un fet que existeix i se sent. Són la gent que està posant més carn a les brases en l'oposició al tren i mereixen un reconeixement.

Com valora la influència de les accions armades en aquestes lluites?

Jo crec que les accions no s'han de situar en un eix d'acceptació o rebuig, sinó que s'han de valorar en el seu context històric i polític. Per tant, és molt diferent valorar el paper de les accions armades en un conflicte com el de Lemoiz contra la central l'any 73 -on hi ha una multiplicitat de grups armats i hi ha la tendència més militant i la tendència obrera, els treballadors que construeixen la mateixa central feien sabotatges- o en el cas de l'autovia, on ja som a finals dels 80 i només queda un grup armat, ETA militar, que -aquí sí- utilitza la intervenció per desbloquejar una situació de fracàs de les negociacions polítiques, per fer una demostració de força i per demostrar al PSE (que és qui governava) que s'havia de renegociar. En el cas del pantà d'Itoiz, en canvi, no hi va haver cap intervenció armada, però sí que hi van haver sabotatges, violència de la que ara anomenem *kale borroka*, accions directes contra la maquinària i les oficines de les constructores, etc. I això va ser determinant en la resolució del conflicte. Però s'ha de valorar sempre en un context històric.

Si no et sap greu, pots valorar les accions armades que està fent ara ETA i la seva posició respecte a la lluita contrària al TAV?

Doncs, jo crec que, des dels moviments socials -com ja s'ha fet-, s'ha de dir a ETA que no utilitzi el TAV per unes finalitats fora dels objectius de la lluita antiTAV, que no s'utilitzi per estratègies externes. No és el mateix cas del conflicte de l'autovia en què es va desencallar el fracàs de les negociacions, encara que al final l'autovia es va fer -un traçat diferent, però es

Jtxo Estebanz a l'Homenatge a les víctimes del feixisme a Euskal Herria el passat febrer

va fer-, tot i que al principi la demanda era que no es construís.

La intervenció d'ETA podria ser fins i tot perjudicial per la comunitat decreixentista basca?

No. Contra el TAV hi ha una aliança de grups -l'assemblea contra el TAV- on hi ha diverses sensibilitats polítiques. I ja s'ha expressat en els termes de demanar a ETA que no intervingui en aquest conflicte, perquè és inacceptable que utilitzi la reivindicació com una mera peça d'una estratègia externa. Una altra cosa seria valorar la violència militant (*kale borroka*), però això ja seria una altra història. **Després dels fet d'Urbina, en els quals la posició institucional s'ha**

“A Urbina, uns fets de desobediència civil s'eleven a l'Audiència Nacional”

radicalitzat, quin camí ha de buscar la lluita antiTAV?

Sí, a Urbina es va visualitzar un canvi d'estratègia que elevava uns fets de desobediència civil a l'Audiència Nacional. Fins ara, l'Audiència Nacional se n'ha desdit i ho ha tornat a les audiències provincials, però intenten establir un precedent segons el qual els actes de violència de carrer són

tractats com a actes terroristes. És l'estratègia del govern basc. Però, d'altra banda, això s'ha completat amb la censura informativa. No es difon cap informació respecte a l'oposició al TAV i, si es fa, només es reflecteix allò que té relació amb les activitats armades o una activitat d'oposició institucional que sigui protagonitzada per ajuntaments de l'esquerra *abertzale*. Això és l'únic que apareix a partir d'Urbina. Com podem sortir d'això? Amb l'experiència de les lluites anteriors. El cas antinuclear ens ensenya a no caure en aquesta lògica dual de l'estratègia del govern. Cal multiplicar i diversificar les iniciatives i, sobretot, el que no es pot fer és renunciar a l'estil del moviment decreixentista, que combina les manifestacions i les marxes amb les invasions dels terrenys i accions més directes i públiques, que és el que crea incertesa al poder polític.

Fent elucubracions, quin futur augures a la lluita contrària al TAV?

Doncs, mirant el passat, en el cas de la lluita antinuclear, va ser decisiu que des del moviment es tingués en compte que darrera la central hi havia els interessos de la indústria química i de conserves i, per tant, també es va contemplar com un front. En el cas del TAV, hi ha la voluntat de convertir Euskal Herria en una gran metròpoli en un context de globalització i contemplar aquesta cara també pot ajudar. Actualment, ens trobem amb la incertesa de què passarà amb les aliances polítiques a Euskadi i ai-

xò pot donar baixes al moviment i capacitats al partit de l'ordre.

Potser la crisi econòmica pot ajudar. Sí, és clar. Com que està vinculat a la globalització, si el projecte global fracassa, també ho farà el TAV, que és subsidiari. Però el moviment ha de saber marcar la seva autonomia respecte a la resolució de les aliances polítiques i multiplicar les activitats. I jo crec que es troba en aquest moment.

+ INFO

JTXO ESTEBARANZ
LOS PULSOS DE LA INTRANSIGENCIA

Presentació de *Los Pulsos de la Intransigencia* als Països Catalans
Barcelona, 13 de març, 19.30h. a Can Vies. Granollers, 14 de març al restaurant-libreria Anònims.

, espai directa

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA
Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló

POBLENOU

Taverna Ítaca • Pallars, 230

Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77

CLOT

La Farinera • Gran Via, 837

CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25

Bar La Lira • Coroleu, 14

Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17

Quiosc Comerç • Plaça Comerç

Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10

Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15

Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274

Casal de Joves de Roquetes • Vidal i Guasch, 16

Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls, 82

Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4

CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15

El Lokal • de la Cera, 1 bis

La Rosa de Foc • Joaquim Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles
Llibreria Medios • Valldonzell, 7
SANTS
Cerntre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Psg. dels Arbres, 4

Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo • Libertario Llinars, 44

CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera

Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22

Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97

Bar Línea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Càbrils, 5

Anònims • Miquel Ricomà, 57

El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat

Quiosc • Plaça del Repartidor

La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13

La Falcata • La Panera, 2

Anònims • Alfred Perenya, 64

Espai Funàtic • Pi i Margall 26

La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanoves, 45

La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Obrador • Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9

Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal • Sant Julià, 20

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

DESCOMpte DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
el setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
 Adreça _____ CP _____ Municipi _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____
 Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros
 Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres
 Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Un equip de televisió suís marxa de Colòmbia per les amenaces dels paramilitars

Feien un documental sobre el judici de dos caps paramilitars

Enric Borràs Abelló

Juan Lozano, realitzador del documental *Impunity*, i la resta de l'equip de la productora suïssa Intermezzo Films van haver d'abandonar Colòmbia a principis de mes a causa de les amenaces de grups paramilitars, segons han denunciat. El documental que preparaven, coproduït amb el canal francès Arte i l'alemany TSR, era una investigació sobre la llei 975 -coneguda com la llei de justícia i pau- feta per processar caps guerrillers i paramilitars i que aplica la Fiscalia General de Colòmbia.

L'equip del documental havia decidit seguir els processos contra dos caps paramilitars, un dels quals té una petició d'extradició pendent per narcotràfic par part dels Estats Units. Deu hores abans de fer l'entrevista a aquest darrer acusat, els responsables de l'equip van rebre un correu electrònic on se'ls amenaçava perquè no la fessin. Segons va dir Lozano a Swissinfo, era un correu de sis línies, però hi havia detalls concrets que només s'haurien pogut aconseguir a través de la intervenció dels telèfons i els correus electrònics de l'equip. Davant d'aquest fet, van determinar que la seguretat de l'equip no es podia garantir.

L'amenaça, firmada pels "veritables colombians", acusava l'equip de televisió de fer propaganda contra el règim del president colombià Álvaro Uribe a Europa. Els responsables del documental ja han presentat denúncia sobre el cas a Colòmbia i a Suïssa, però de moment no hi ha cap novetat.

Uribe assenyalava el periodista

Hollman Morris

Abans que l'equip d'*Impunity* hagués de deixar córrer el documental, el periodista colombià Hollman

Morris, que d'entrada en formava part, ja havia hagut de deixar el rodatge. El mateix president de Colòmbia, Álvaro Uribe, l'havia acusat en públic de tenir vincles amb les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC) i de ser un "permissiu còmplice del terrorisme".

Morris, un dels periodistes colombians més reconeguts internacionalment, va intentar entrevistar un dels caps de les FARC i va entrar a la selva per reunir-s'hi. Quan es va trobar amb els guerrillers, aquests el van convidar a presenciar un lliurament unilateral d'ostatges al govern colombià. Els guerrillers fins i tot van permetre que entrevistés els segrestats, que -més tard- van assegurar que havien rebut pressions per no dir res contra les FARC. En sortir de la selva, Morris i el seu càmera van ser retinguts en un control militar, on van intentar prendre'ls el material que havien enregistrat, segons van denunciar. La pressió de diversos organismes humanitaris va servir perquè els alliberessin, se-

gons diu l'Agència Llatinoamericana d'Informació.

Arran d'aquest episodi, Uribe va acusar Morris de connivència amb les FARC, de tenir-hi relació i de ser corresponsable de la manipulació de les entrevistes als segrestats. Segons el president colombià, aquella entrevista atemptava contra el dret de viure, de la llibertat i de la llibertat d'expressió. Per això va reclamar a la fiscalia del país que obrís una investigació contra Hollman Morris.

Tot i aquestes acusacions, l'Organització de les Nacions Unides (ONU) i l'Organització d'Estats Americans (OEA), a través dels relators Frank La Rue i Catalina Botero, van comunicar que no hi havia cap prova que relacionés Morris amb cap activitat criminal. Van dir que les declaracions de les autoritats colombianes només afegien més risc a la vida i la integritat personal de periodistes i defensors dels drets humans. De fet, Morris ja havia hagut de marxar del país uns anys abans per mor de prendre mal.

Periodistes i activistes estigmatitzats

No és la primera vegada que les autoritats colombianes o els mitjans de comunicació pròxims al govern colombià assenyalen amb el dit periodistes crítics i activistes a favor dels drets humans. El mateix Uribe va arribar a insultar el periodista Daniel Coronell arran de les informacions que aquest havia publicat i que relacionaven el president amb alguns dels principals narcotraficants del país. Hi ha més persones, com el cirurgià i defensor dels indígenes del nord del Cauca Manuel Rozental, que han estat acusades de vincles amb les FARC a partir de filtracions a la premsa, però sense cap prova judicial.

Segons Reporters Sense Fronteres, aquesta mena d'acusacions públiques contra periodistes i activistes els estigmatitza i els converteix en blanc per als grups paramilitars. El col·lectiu s'ha queixat més d'una vegada a les autoritats colombianes en aquest sentit.

> L'ABC vol acomiadar la meitat de la plantilla

El grup Vocento ha presentat un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que preveu acomiadar 234 dels 450 treballadors del diari ABC. Segons la direcció, la mesura dràstica es pren per causes de caràcter econòmic, productiu i organitzatiu. El pla afecta 80 periodistes, 100 treballadors de la planta d'impressió i altres treballadors que s'encarreguen de la gestió i l'administració de l'empresa. El comitè d'empresa diu que els treballadors no estan disposats a negociar i que faran servir totes les eines que tinguin a l'abast per evitar els acomiadaments. Vocento ja havia anunciat, a principis d'any, l'acomiadament d'un centenar de treballadors del diari gratuït *Qué. EBA*

> El Col·legi de Periodistes analitza la crisi dels diaris

El Col·legi de Periodistes de Catalunya va fer, el dimarts 10 de març, la primera de les meses sectorials acordades a la reunió del 29 de gener arran de la crisi dels mitjans de comunicació. S'hi van abordar els problemes de la premsa escrita i es van intentar fer propostes per limitar l'impacte de la crisi i per adaptar el mitjà als canvis del sector. Segons Comunicació.com, hi van participar personalitats com el degà del CPC, Josep Carles Rius, Joan Sabaté de Fundació de Publicacions Periòdiques en Català, o Estanis Alcover de l'Associació de Premsa Comarcal. EBA

> Batalla entre 'El Periódico' i 'La Vanguardia'

Un any més, *El Periódico* i *La Vanguardia* es tornen a esbatussar per la difusió i venda de diaris. Fins ara es limitaven a dir, l'un, que era el diari més llegit i, l'altre, que era el més venut. Ara, però, a més de la batalla d'audiències, cadascun es dedica a esbombar les retallades de personal de l'altre. EBA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenettv del Besòs www.tvgramenettv.com

L'EIXIDA
informació crítica
andreuca

<http://stapinfo.bloc.cat>
santandreu.inform@gmail.com

La Falcata
TAVERNA POPULAR

c/ Panera 3
Case Antic
Lleida

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
retòls
webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@bermet.com

malea

teteria malea s.c.c.l.
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/ nego, 10 sants (bcn)
tel: 9122020

A les 12 tocadetes
concerts de música
els dilluns
de primavera a
les dotze del
migdia

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Pallars Catalans)

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

El Rubianes de totes i tots

El centre social El Palomar, la lluita antifeixista, els 2 dies a TMB, Nunca Mais o Nùria Pórtulas, en el bagatge solidari del galaico-català més estimat del món

David Fernàndez
Cultura@setmanaridirecta.info

La gent autèntica, quan plega, deixa un forat insondable. Un buit terrible que res ni ningú no omplirà de nou. Pura sensació de desert. Absolut sentiment de nostàlgia dels dies per venir que no podran ser. Els diumenges fotuts, quan la ràdio escup que Pepe Rubianes ha marxat contra pronòstic i quan més el necessitaven totes les causes a les quals va donar suport, són complicadament complexos. Semblen talment un diumenge de derrota. De desfeta total.

Dilluns 2 de març, la desfeta dura prosseguia i s'aprofundia. Davant del teatre Capitol, un munt de flors i barriades de papirs anònims es preguntaven què hòsties farà la mort amb tanta vida. El públic del Teatre Remea, on el guitarrista Toti Soler presentava el seu nou disc *Vida més alta*, va emmudir quan el rapsode Joan Ollé -col·laborador de Soler- recordava la pèrdua de "dos exfumadors ben estimats: Ovidi Montllor i Pepe Rubianes". El dol de l'escenari, que era la casa okupada de Pepe Rubianes, es tradueix en una llarguíssima ovació que ningú vol acabar. Ulls humitejants i mans que piquen entre la ràbia dolorida i el respecte profund i que no tenen pas cap intenció de voler aturarse. Després, només la guitarra de Toti Soler, la més sensible i llaurada dels Països Catalans, és capaç de retornar els assistents a la vida secreta de les paraules i al territori alliberat que, al cervell i al múscul de la riulla, Rubianes va llaurar amb tanta conya i tanta canya.

Es va autoinculpar per l'okupació d'El Palomar

Aquest article, més enllà d'afornar des de la DIRECTA l'afecte infinit cap al galaico-català més estimat del món -el mateix que professa tanta gent anònima i *currante* a qui tants somriures va arrencar- és un repàs de l'altre Rubianes. Un Rubianes que resulta que sempre és el mateix: al carrer, a la vida, a l'escenari o donant suport als moviments socials. A l'Àfrica o a la Cuba on correran les

Flors al teatre Capitol

seves cendres, tan lliures com va viure. Repassem la cartografia de les infinites vegades que va dir: "*Nenes, mi apoyo. Y que les den*".

Solidari amb Nùria Pórtulas i TMB

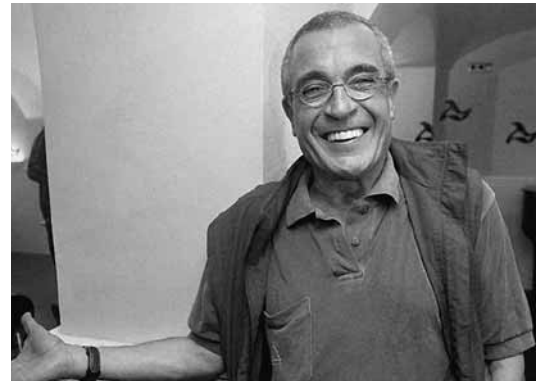
Un dels darrers casos als quals Rubianes va donar el seu suport sense pensar-ho, abans del sotrac de l'anunci de la malaltia, va ser el procés contra l'anarquista gironina Nùria Pórtulas. Va firmar el manifest de suport per la seva llibertat. A la roda de premsa que es va fer al bar Brindem Brindola del barri del Raval de Barcelona per presentar el manifest de suport hi van ser Tortell Poltrona i Carles Canut. I moltíssims més. Pepe també estava confirmat: a ell el trucava Oleguer Presas per acabar-ho de lligar tot. I Oleguer -telèfon en mà- no parava de riure. "*Nene, que tengo un lío que no llego ni en avió!*". Pepe, sempre el mateix, irreverentment lliure: "*Darles caña, coño!*". Sempre a corre-cuita i atabalat: per fer-se una foto de suport als conductors de TMB -pel suplement *2 Dies* elaborat per la DIRECTA, *L'Accent* i *Catalunya-* també va donar el seu sí

catagòric. Malauradament, la maledita mort -la mort del seu pare- ho va impedir.

Amb el moviment okupa

En la història compartida de Rubianes i els moviments socials -a l'hemeroteca col·lectiva de l'humor irreverentment lliure contra els desficiis del poder-, també hi quedarà que es va autoinculpar per l'okupació del centre social El Palomar del barri de Sant Andreu. La seva signatura, tossudament alçada, afirmava: "*Jo també sóc okupa*".

Ivan Altimira -del moviment okupa- és qui el va anar a veure per sondejar si podia donar un cop de mà i és qui més el va conèixer directament d'aquest àmbit. Presentat com a membre del moviment social d'okupacions al camerino del Capitol, en Pepe -sense dir res- el va abraonar, li va fer dos petons i va anar per feina: què cal fer. Havia d'actuar al Palomar i finalment no va poder ser: "*Ivan, nene, que resaca!*". Però ell era allà, amb el moviment okupa quan més rebia i quan més calia. Emprenyat com una mona i xerrant pels descosits -"*cuan-*

guts el 12 d'octubre de 1999, va llegir cada dia al Capitol el manifest que exigia la seva llibertat. Després, per la mateixa causa solidària i a la vigília del judici, no va poder venir al festival solidari. Però volia. A Ivan Altimira, via telèfon, li deia: "*Ostras nene, que me voy pa' Galicia!*". I era obvi: eren els dies negres del *Prestige* i del Nunca Mais! a la Costa da Morte gallega i cap allà enfilava Rubianes. Sense maletes, carregat de solidaritat i pel que calgués. El que també estampava la firma contra el transvasament de l'Ebre. El que va fer del Capitol una tribuna antibel·licista quotidiana quan va esclatar la guerra de l'Iraq. Paraules dites sense embuts contra "*los lameculos de Bush*".

Pepe Rubianes i la seva història, que és també la història subterrània i clandestina del país. En una de les seves darreres aparicions, a la gala solidària del Pare Manel, es fotia fins i tot de la seva pròpia malaltia: "*Reid, reid. ¿Os habéis hecho ya la placa del tórax?*". També reia a cor que vols quan recordava que, al grup de teatre universitari on havia començat, hi havia un personatge que només parlava de maoisme: es deia Federico Jiménez Losantos. L'extrema esquerra reconvertida en extrema dreta va voler, trenta anys després, anatematitzar-lo. Per insultar -en ell l'insult era un art- "l'Espanya que va matar Lorca".

Va solidaritzar-se amb els empresonats el 12-o de 1999

Pepe Rubianes -dignitat de la gent arran de carrer, memòria fèrtil i rebel, absència insondable des de l'1 de març- va haver de reviuire la censura, finalment, amb *Todos somos Lorca*. Segurament, des del darrer diumenge de març, quan va marxar un dels bons -dels bons fins a la mort-, el més just seria afirmar: tots som Rubianes. O, sobretot, que això és el que voldríem: ser Rubianes. Ho intentarem, això sí. Amb l'enyorçana amarga de les bones estones i el temps compartit que no ens podran robar. Com se t'estima, *Pepinho*. Com se t'estima, *cabrón*. Com t'estimem.

Amb l'antifeixisme i 'Nunca Mais'
Fet i fet, sempre el mateix Pepe Rubianes que, mentre van romandre empresonats els antifeixistes detin-

Neix la Coordinadora de Festes Majors Autogestionades

La organització agrupa més de vint festes majors d'arreu dels Països Catalans

Triatí a les festes alternatives de Vilallonga

Alex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

Comença el bon temps i a molts llocs ja hi ha gent que prepara les festes majors autogestionades del seu poble o barri. Aquest any, però, tot pot ser més senzill d'organitzar, almenys per les vint-i-dues organitzacions que s'han agrupat per formar la Coordinadora de Festes Majors Autogestionades (CFMA), que es presenta oficialment el proper dissabte 14 de març a Castelló de la Plana (Plana Alta, País Valencià). Cal destacar que aquesta nova estructura inclou diverses organitzacions dels Països Catalans: Manresa, el barri de Sants (Barcelona), Lleida, Cornellà (Baix Llobregat), Palma (Mallorca), Cardedeu (Vallès Oriental), Borriol (Plana Alta, País Valencià) o Vilallonga (Safor, País Valencià). La integració de totes aquestes assemblees de festes en una coordinadora ha de ser una eina de força per contrarestar amb èxit les traves burocràtiques -tant pel que fa al xàfec d'ordenances cíviques com pel boicot directe de l'administració, sobretot al País Valencià- amb què topen les organitzacions promotores. L'acte de presentació serà a Castelló, en el marc de les festes de la Magdalena.

La nova organització neix de constatar que arreu hi ha problemàtiques comunes a l'hora d'organitzar festes majors autogestionades. Les

traves principals són les pressions polítiques perquè les festes que es volen organitzar assemblèriament hagin d'adaptar-se a l'administració, l'ús de l'espai públic, la dificultat econòmica per funcionar sense subvencions, la manca d'infraestructures pròpies i, també, la posició de debilitat que suposa negociar qualsevol preu només des de la teva organització. Aquests problemes es van començar a compartir ja fa més d'un any i mig arran dels agermanaments de les festes de Borriol (Plana Alta), el barri de Sants (Barcelona) i Vilallonga (Safor) i van ser l'embrió de la coordinadora actual.

Tal com explica Pau Fernández, de l'Assemblea de Barri de Sants: "És que, quan ho penses, els avantatges de fer una coordinadora són tants..." I els exemples que posa no només són projectes, alguns ja són una realitat, com ho és dotar-se d'una infraestructura comuna, amb l'adquisició de barraques per posar-les a disposició de les entitats integrants de la coordinadora, així com tractes per la coordinació amb l'empresa Quesoni. També

s'ha fet un primer fons comú dels grups musicals que interessen per permetre arranjar gires comunes. Per la coordinadora, els objectius d'aquest primer any de funcionament col·lectiu són els de consolidar les festes majors autogestionades i que es faci evident la força i les possibilitats d'aquesta organització. A part de les qüestions de contractacions i infraestructures, la coordinadora aporta el bagatge d'organitzacions consolidades i d'altres que s'estan obrint camí. Es tracta, doncs, d'enfortir aquesta via i difondre-la, és a dir, de facilitar que moltes de les festes majors que actualment són alternatives i complementen el programa oficial vegin més accessible plantejar el seu funcionament de manera independent, autogestionada i assemblèria i facin que la Festa Major no serveixi per amagar els conflictes socials. Quan preguntem a Pau Fernández quines diferències hi ha entre aquestes festes alternatives i les autogestionades, ens respon sincerament: "És que a nosaltres ens agradaria que, a la llarga, no n'hi hagués d'haver cap!".

> Acte de presentació de la Coordinadora de Festes Majors Autogestionades

Dissabte, 14 de març a les 19h.
Casal Popular de Castelló (C. d'Amunt 167, Castelló de la Plana)

Tarragona obre les portes de l'Ateneu Llibertari Alomà

El nom ret homenatge a Josep Alomà, dirigent de la CNT i regidor de cultura de Tarragona l'any 1936

Inauguració de l'Ateneu Llibertari Alomà

Directa el Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Després de mesos de treball i preparatius, el dissabte 28 de febrer es va inaugurar el nou Ateneu Llibertari de Tarragona. El local està ubicat al casc antic de la ciutat i adopta el nom de Josep Alomà en homenatge al que va ser dirigent de la CNT, regidor de cultura de l'Ajuntament tarragoní i director del *Diari de Tarragona* l'any 1936. A més de contribuir a la promoció del cinema, el teatre, l'esport i les arts plàstiques, Alomà va participar en la creació de l'Ateneu Llibertari de la ciutat, que va tenir un paper cabdal en la vida associativa i cultural tarragonina.

La inauguració de l'Ateneu Alomà va comptar amb l'assistència de nombroses persones interessades pel projecte i va consistir en un berenar popular i una xerrada de presentació en què van participar altres experiències com la de l'Ateneu al Margen de València i l'Ateneu Júlia Romera de Santa Coloma de Gramenet. També hi va haver música en directe fins a les onze de la nit, amb les actuacions de Pae i su guitarra i Nomadah la Ghana.

L'Ateneu Llibertari Alomà aglutina persones provinents del Centre Social La Colomera -que va ser desallotjat el juny de 2008- i d'altres procedents del movi-

ment sindical, antimilitarista o feminista. La iniciativa sorgeix amb l'objectiu de crear un espai per poder desenvolupar projectes polítics i culturals de manera oberta, sense dogmes ni autoritarismes i partint de la pràctica quotidiana i de la presa de decisions assemblèria. Així doncs, el local s'ofereix com un punt de trobada entre individus i moviments socials que, des d'una visió llibertària, necessitin d'un espai per dur a terme activitats socials, polítiques i culturals. Actualment, l'Ateneu allotja les reunions de la Cooperativa de Consum Ecològic el Ginjol i del periòdic bimensual *La Panerola*.

La programació estable de l'Ateneu Alomà consta de dos cicles de cinefòrum dedicats a l'educació i l'antimilitarisme que tenen lloc el primer i el tercer dimarts de mes, respectivament. El cicle d'educació es va iniciar el 3 de març amb la projecció -i el debat posterior- de la pel·lícula *Ça commence aujourd'hui* (Avui comença tot) de Bertrand Tavernier.

+ INFO

Ateneu Llibertari Alomà
de Tarragona
C. Misser Sitges 9, Tarragona.

, expressions

MÚSICA

“Abans sonàvem més tòpics, ara les lletres estan més pensades”

El grup de punk-rock Red Banner de Molins de Rei publica 'Una altra història'

Una altra història (Radikal Records, 2009) és el quart disc de Red Banner. Crida l'atenció només llegir els títols de les cançons. La raó: totes parlen sobre un fet polític destacat succeït en algun indret del món i estan ordenades cronològicament. Lluny de resultar una *xapa* històrica, el nou disc de la formació de punk-rock de Molins de Rei és un repàs dels esdeveniments que han marcat el panorama polític actual: l'apartheid a Sud-àfrica, el genocidi espanyol a l'Amèrica del Sud, les revoltes antifilipistes a Mallorca, la creació dels Mossos d'Esquadra al Principat... Un disc que han autoeditat amb el seu propi segell, Radical Records, i que també es publicarà a Itàlia i Alemanya.

Nora Miralles
cultura@setmanaridirecta.info

D'on surt la idea de basar les cançons en fets històrics?

Ens vam inspirar en textos que parlaven sobre el *cinturó roig* del Baix Llobregat o la conquesta d'Amèrica... Sobre fets polítics que ens havien impactat. I vam pensar, per què no provem de fer un disc amb aquest fil conductor? Tot i així, no és tan diferent dels anteriors treballs, continua tenint un missatge polític i de crítica social i no només parla de fets històrics, també toca molts temes que estan al carrer.

La lletra de "1936. La primavera del terror" parla de les fosses de la Guerra Civil.

És un tema d'absoluta actualitat. O "1992. Barcelona", sobre l'*operació Garzón*, el jutge que actualment ocupa totes les portades. L'Amèrica del Sud continua igual de sotmesa als interessos colonialistes de fa 500 anys. Les lletres dels altres discos potser eren més socials, parlaven més de lluites quotidianes. En canvi, aquest parla més de fets comarcals, nacionals -a nivell de Països Catalans- i també internacionals.

Com crea Red Banner? Qui assumeix les lletres?

Ens hauríem de veure fent les lletres! (Riuen). Algú porta un text, normalment en Lluís -el bateria-, seiem en una taula i debatíem fins

que creem una lletra que ens agradi. En altres formacions és una persona, sovint el cantant, qui crea les lletres. A Red Banner és un procés col·lectiu, tot i que és una manera de treballar força difícil. "1521. Germanies" és arriscada. Us ubica dins l'Esquerra Independentista.

És l'adaptació d'un text dels Resposta, un grup mallorquí que ens va portar a tocar a l'illa. És una manera de parlar sobre un episodi de la història dels Països Catalans que és força desconegut aquí. Volíem parlar d'independència, però sense recórrer al tema tòpic de l'any 1714. Nosaltres sempre hem estat al voltant i en contacte amb l'Esquerra Independentista, des dels nostres inicis, però som punks i la nostra feina és fer punk-rock.

Aquest cop heu gravat en un estudi propi. Més llibertat de moviments?

Sí. Hem gravat el disc a l'estudi d'un membre del grup, el *Trons*-guitarra-, tot i que el Xavi *Cholbi* d'Eina ens ha donat un cop de mà en la producció. Hem gravat amb més llibertat i hem pogut provar coses noves, com els vents que incorporem a alguna cançó, sense la pressió que suposa invertir molts diners en un estudi i tenir poc temps per gravar. I els diners que ens hem estalviat els hem invertit en millorar la promoció i en un videoclip. És un disc molt més elaborat. Els altres, els feiem en quinze dies, però

Red Banner

Una altra història
Radikal Records, 2009
www.redbanner.cat
Pròxims concerts:
21 de març, Campdevàndol
28 de març, Santa Maria d'Olivé
24 d'abril, Molins de Rei

aquest cop hem estat un mes gravant les cançons, un mes gravant les bases, fent una maqueta... Ens ha costat quasi quatre mesos acabar el disc, tot i que les cançons van començar a néixer l'any passat. Ens vam posar a preparar seriosament el disc el mes de desembre.

Ara us espera una gira pels Països Catalans. També voleu tocar a l'estranger?

Portem tres mesos tancats gravant *Una altra història* i ens morim de ganes de mostrar-lo en directe. Ja tenim sis concerts confirmats, repartits per tot el Principat. De moment, farem aquests *bolos* per presentar el nou treball i, després, a l'estiu, ja veurem què surt. El dia 14 de març comencem la gira a la Guàrdia d'Urgell. A part, aprofitarem el fet que el disc també hagi estat editat a Madrid, Alemanya i Itàlia i hi anirem a presentar-lo. També ens agradaria tocar al País Valencià i a les Illes Balears.

MÚSICA

Bogarde és un 'trunyo'

El grup de tecno metal festiu publica el seu primer disc

Bogarde

Techno Moreneta Metal
(autoeditat)
www.myspace.com/bogardinho

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Que aquest país és terreny abonat pel surrealisme és una cosa que ja sabíem. El que molts no sospitaven és que aquesta particularitat podia evolucionar fins a extrems com Bogarde. Després de guanyar el concurs DO Tarragona 2008, el grup de Vilafranca del Penedès debuta amb *Techno moreneta metal* (autoeditat, 2009). Un disc carregat de distorsió, ritmes electrònics i rauxa políticament incorrecta que els converteix, de moment, en l'única banda de tecno metal festiu en català. Ells, però, es reivindiquen dins la normalitat i reneugen del concepte *freak*, calaix de sastre en què se'ls ha volgut encasellar per la seva estètica i ideologia particular: "No som *freaks* i ens molesta que ens acusin de ser-ho. La nostra música no és vulgar", explica Raim, guitarrista i cantant. Les influències d'aquest *combo* particu-

lar de guitarra, baix, bateria i bases electròniques cal buscar-les d'una banda en el metàl més clàssic "sempre hem estat admiradors de Slayer i Metallica", explica Raim i de l'altra en l'electrònica. "Hem viscut l'època de les *raves* i som molt fans de Rammstein". El seu disc de debut l'han enregistrat als estudis Ultramarinos Costa Brava amb el productor Santi García (Madede, Delorean). Per escriure una lletra, Bogarde segueix una estratègia molt senzilla: "Pensem en un tema tabú i escrivim el text". A *Techno Moreneta Metal* hi ha peces com "Xandalunya", oda a Catalunya desclassada i anacional: "Entre Besòs i Llobregat/ he nascut sense identitat/ i quan busco la cultura/ vaig al centre comercial". Altres cançons són "Marujes en 4x4" -dedicada a les senyores que van a buscar els seus fills amb grans cotxes a les portes del col·legi i causen embussos de trànsit- o l'autobiogràfica "Bogarde és un trunyo".

MÚSICA

Hijxs Taradxs

Hijxs Taradxs
(Taradxs Records)
Brutal punk

Després de dos anys i mig de deambular per diversos locals d'assaig, el març de 2008 la banda de Molins de Rei (Baix Llobregat) va gravar el seu primer treball als estudis Trashzone del desaparegut Ateneu de Vallcarca. Es tracta d'un CD de *brutal punk*, dotze temes amb influències musicals molt variades i amb referents com els grups Leadershit, Ekkaia, Holo-

caust in your Head, Derrota, Karton de Vino, Infame o Motorhead. Abans, però, aquest grup d'incívics i rebels en un món ple de tares -amb bateria, baix, guitarra i dues veus com crits de gats barallant-se- han fet gairebé una trentena de concerts. Han recorregut el Baix Llobregat i han fet dues sortides a Castelló i Barakaldo. <www.myspace.com/hijxstaradxs> RAMON VILA

MÚSICA

Orna

Música normal
(Produccions Garrafals)
Electrònica

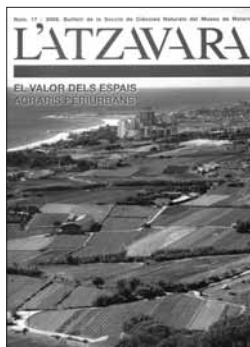
Joan Miró és Orna i ell mateix es defineix com "un home que diu que fa música". Percussionista de formació, tècnic de so de la Fonoteca de Catalunya i col·laborador -entre d'altres, de Maria Laffite, la seva música és una barreja de sonoritats orgàniques i electròniques que, en directe, interpreta amb un seqüenciador electrònic i un *sampler*

carregat de sons enregistrats per ell mateix en localitzacions molt diverses. El seu primer treball, *Música normal*, enregistrat als estudis Ground de Cornellà de Terri, l'ubica en un espai indefinible entre la cançó d'autor i l'experimentació més radical. Una d'aquelles raries impressions de l'escena actual que cal no deixar d'escoltar. ROGER PALÀ

, expressions

‘L’Atzavara’ i el valor dels espais agraris periurbans

Publicació i debat sobre la protecció de l'entorn natural al Maresme

El número 17 de *L'Atzavara* –butlletí de la secció de ciències naturals del Museu de Mataró corresponent a l'any 2008 i publicat aquest 2009–, que du per títol *El valor dels espais agraris periurbans*, expressa –segurament més que cap dels números anteriors– el ferm compromís del col·lectiu editor amb les problemàtiques del seu entorn més immediat, Mataró i la comarca del Maresme. Tot plegat sense perdre la referència de les propostes, els debats i les reivindicacions més generals. A tot això, cal afegir-hi el rigor propi d'una revista de divulgació científica i naturalista, caracteritzada per un disseny i una presentació molt acurades.

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

A Mataró, parlar d'espais agraris periurbans significa forçosament parlar de les Cinc Sènies-Mata-Valldeix-Pla de Sant Simó, l'única peça agrària de dimensions considerables que trobem a la costa de llevant entre Barcelona i la conca de la Tordera. Aquest espai resisteix –no cal dir-ho– davant les pressions especulatives que l'han assetjat al llarg dels anys gràcies a la tenacitat de la seva pagesia i a la voluntat inequívocament preservacionista de la ciutadania de Mataró i malgrat la incúria negligent del poder local, que encara no ha interioritzat el valor estratègic –com a espai agrari, com a corredor biològic i com a esponjador del territori– de les Cinc Sènies. Tot i això, el doble blindatge de què gaudeix l'espai avui (pel Pla General de 1996 i pel Pla Director del Sistema Costaner de 2005) ara recomanaria –més enllà de la mera preservació– apostar per la millora, la valoració, l'enriquiment i l'ordenació global del territori.

És en aquest sentit que cal entendre aquesta publicació, elaborada a partir de les aportacions presentades a un seminari organitzat per la pròpia secció de ciències naturals del museu de Mataró a la primavera passada.

A Mataró parlar d'espais agraris periurbans significa forçosament parlar de les Cinc Sènies-Mata-Valldeix-Pla de Sant Simó

Paisatges amb petjada ecològica
Si ens hi endinsem, trobarem articles generals sobre els espais lliures de l'àmbit metropolità o la petjada

ecològica de la població del Principat, la presentació de les noves polítiques vinculades a l'Observatori del Paisatge o apunts sobre la riquesa ornitològica dels espais agraris de Catalunya i encara un resum del treball d'Hugo Framis sobre la presència de mussols a les Cinc Sènies.

En destacariem, però, les reflexions de Josep Gordi sobre casos d'espais agraris periurbans (més o menys) protegits (com el Parc Agrari de Sabadell, Gallecs, o les Cinc Sènies) que inclouen algunes propostes de gestió amb l'objectiu de garantir-ne la preservació i promoure una relació fructuosa amb la població urbana de l'entorn.

Finalment, i com a cloenda de luxe, un article col·lectiu de diversos membres de la secció els quals, a partir d'una diagnosi de l'estat actual de les Cinc Sènies, plantegen un projecte de divulgació i estudi (Projecte Cinc Sènies, Cinc Sènies Funciona) des dels punts de vista paisatgístic, socioeconòmic i naturalista i sota la premissa que “conèixer bé un territori ens ajuda a estimar-lo i conservar-lo”. El projecte inclou des de l'estudi del paisatge i l'activitat agrícola a la recerca de complicitats entre la ciutadania (mitjançant l'escola, la restauració, etc.), passant per propostes de gestió de l'espai i de foment de la seva producció agrària.

En qualsevol cas, una magnífica aportació en positiu, l'interès de la qual depassa –de molt– els límits de la comarca del Maresme.

EL REBOST

La Gola del Fluvià

“Cerca de Roses, donde primero alumbra el sol”
(Kiko Veneno)

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat
elrebost@setmanaridirecta.info

A la novel·la *El Fantasma del Fluvià*, Joaquim Soler (Barcelona 1940-1993) conta en primera persona la trobada d'un adolescent que està de vacances amb un personatge misteriós que habita en secret una petita illa fluvial prop de la desembocadura del riu. A la vora del foc, el *fantasma* ens transporta a terres de parles desconegudes i gent màgica amb habilitats sorprenents a través de les seves històries.

No hi ha dubte que el *fantasma* vivia a l'illa de Caramany, a mig camí entre Sant Pere Pescador i el mar. Ben bé al centre geomètric de la badia de Roses, a la plana litoral formada per les aportacions de sediments del Fluvià i la Muga, la més fèrtil de la comarca. Una terra d'aiguamolls –avui en bona part canalitzada i dessecada amb finalitats agrícoles–, d'arrossos, de fruita i pesca i també d'aus i persones que migren –unes per necessitat i les altres per plaer–, de tramuntana i sorres quilomètriques. Un espai de transició i contrastos, frontera entre la mar i el continent.

Avui, l'illa és una de les tres reserves integrals del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà i els humans no hi podem posar els peus. Ens queda el consol de poder visitar-la de ben a prop des de l'altra riba del riu i aprofitar per fer una passejada fascinant des de Sant Pere fins a l'estuari del Fluvià i les seves platges inacabables.

En passar davant de Caramany, no badeu, qui sap si el *fantasma* encara volta pels seus boscos, potser en forma de daina...

Sempre caminant descalcés

Si hi arribem amb tren, ens caldrà una bici per fer els nou quilòme-

tres que separen l'estació de Sant Miquel de Fluvià de Sant Pere Pescador. La carretera (GIV 6216) no és massa transitada i, en alguns trams, podem trobar camins adjacents. Si hi anem a peu, ens podem perdre un parell de dies, amb bon temps podem fer nit tranquil·lament darrere qualsevol duna.

Un cop a Sant Pere, arribem al pont que creua el Fluvià –el darrer pas per vehicles entre les dues ribes– i girem a l'esquerra sense travessar-lo. Seguim fins una rondana que trobarem ben bé al final del poble. Allà és on trobem senyalitzat el camí de Mig de Dos Rius.

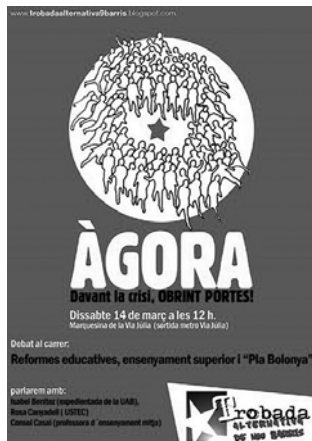
Finalment deixem l'asfalt i ens endinsem a la zona protegida que corre paral·lela al darrer tram del riu. En aquest indret, un corriol serpenteja vora l'aigua entre la vegetació de ribera i fa parada –obligatòria– en uns petits embarcadors ombrívols i frescos, ideals per fer una capbussada i refrescar-nos de la suor de la ruta, al més pur estil Huckleberry Finn –aquí no val el banyador. No ens ho podem perdre, posaríem la mà al foc que es tracta d'un paisatge fluvial pràcticament únic a casa nostra.

Sortim del bosc i arribem a l'embarcador municipal de Sant Pere, on avui només algunes barquetes fan parada –l'activitat pesquera de la zona ha anat molt a la baixa. Des d'aquí, ens queda un quilòmetre i mig de pista fins el punt on el riu es fa mar, la Gola del Fluvià

Ah! i pel que fa al *fantasma*, nosaltres el vam conèixer. És cert que ha estat a tot arreu i que coneix històries inacabables, però s'ha enamorat de l'Empordà i ara no pot marxar. És ell qui ens va dur a fer una volta en barca pel Fluvià. Mireu les fotos.

Recomanem

ÀGORA
Davant la crisi, OBRINT PORTES!
Dissabte 14 de març a les 12h.
Marquesina de la Via Júlia (Safarets i Botifarra)

Debat al carrer:
Reformes educatives, ensenyament superior i "Pla Bolonya"

partirem amb:
Núria Benítez (expedientada de la UAB),
Rosa Casaldà (USTEC),
Consol Casal (coordinadora de l'intergrupament ARE)

Trobada Alternativa de Nou Barris

BARCELONA
Dissabte 14
DEBAT AL CARRER: REFORMES EDUCATIVES, ENSENYAMENT SUPERIOR I BOLONYA

12h. Marquesina de la Via Júlia.

Amb la participació de:

- Rosa Canyadell, de l'USTEC.
- Consol Casal, professora d'ensenyament mitjà.
- Isabel Benítez, expedientada de la UAB.

Organitza: Trobada Alternativa de Nou Barris.

GRAMENET DEL BESÒS
Diumenge 15
BOTIFARRADA POPULAR A RAVAL-SAFARETJOS

A partir de les 12h.
Parc Fluvial del Besòs.

Botifarra als gratacels!
Botifarrada popular Raval - Safaretsjós
Mungetes amb botifarra, pa, beguda i gelat: 5 € (a les 14:00 h)

diumenge 15 de març de 2009
activitats a partir de les 12.00 h
al Parc Fluvial del Besòs
(junt al pont de Can Peixauet)

Organitza: **GeAT** (Gent de Gramenet amb la col·laboració de) **Ateneu Popular Julia Romera**, **Assemblea de Joves Gramenet del Besòs**, **Veïns i Veïnes del Raval**, **Veïns i Veïnes de Safaretsjós**

En el projecte d'ARE al Barri de Safaretsjós de Gramenet del Besòs es té projectada la construcció de 400 habitatges, ubicats en la construcció de 4 gratacels de 17 plantes + 1.

Organitza: Gent de Gramenet amb la col·laboració de l'Ateneu Popular Julia Romera, l'Assemblea de Joves Gramenet del Besòs i veïns i veïnes dels barris de Raval i Safaretsjós.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Divendres 13

Presentació del llibre: Los pulsos de la intransigencia; Lemoniz, Leizaran, Itoiz

19.30h. Can Vies.
C. Jocs Florals, 40-42.
Amb la presència de l'autor Itxo Esteban. Tres episodis referents en les lluites contra el projecte modernitzador al País Basc.
Organitza: Can Vies

Feminismes de la Transició, una perspectiva llibertària

19h. CNT Catalunya / FELLA.
C. Joaquín Costa, 34.
A càrrec de Conxa Llinàs Carmona.
Organitza: CNT - Catalunya / FELLA

Documental

CERO-Investigación sobre el 11-S
18h. Escola d'Enginyers de la UPC.
Avda. Diagonal, 647.
Dirigit per Franco Fracassi i Francesco Trento. Hi apareixen, entre altres, Dario Fo (Premi Nobel de Literatura), l'escriptor Gore Vidal, el físic Steve Jones o l'eurodiputat socialista Giuliano Chiesa.
Organitza: Col·lectiu de la revista *Mientras tanto*, '11Sbarcelona',

Polityzen i Vocalia d'informació de l'AAVV de Sant Andreu.

13 i 14 de Març
Terceres Jornades sobre la Prevenció de la Tortura

Sala d'actes de la Residència d'Investigadors. C. Hospital, 64.
La implementació del mecanisme nacional previst al protocol facultatiu de la convenció contra la tortura de les nacions unides.
Organitza: Coordinadora per la Prevenció de la Tortura
www.prevenciotortura.org

Dissabte 14
3er Concert del cicle Expressió Directa
22h. Farinera del Clot.
Nour i Mazoni. 6euros
Organitza: Directa

Dilluns 16
Documental CERO-Investigación sobre el 11-S
19h. Centre Cívic Pati Llimona.
C. Regomir, 3.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Divendres 13
Xerrada-Col·loqui: "Pla Bolonya i

Lluita estudiantil"

20h. CSO Laforsa.
Avinguda de la Fama, 41.
Organitza: CSO Laforsa

Dimecres 18

Projecció: Aturem la massacre! i xerrada: "Resistència a Palestina" a càrrec de la Comunitat Palestina a Catalunya.

19h. CSO Laforsa.
Avinguda de la Fama, 41.
Organitza: CSO Laforsa

GRANOLLERS

Dissabte 14
Presentació del llibre: Los pulsos de la intransigencia; Lemoniz, Leizaran, Itoiz
18.30h. Anònims.
C. Miquel Ricomà, 57
Organitza: Anònims

LA GUÀRDIA D'URGELL

Dissabte 14
4t Solidaritat es força
22h. Local Social
El motiu solidari d'enguany es ajudar l'Associació Cultural Cercle Obrer i el local Factoria del Ritme per tirar endavant. Els grups

participants seran: Red Banner, Evil Minded, Undécimo mandamiento i Atraco a mano armada.
Organitza: Col·lectiu a les Trinxeres
www.myspace.com/collectuales-trinxeres

EL MASNOU

Dissabte 14
Festa solidària amb Palestina
21h. Ca n'Humet. C. Fontanills, 77.
Tots els diners que s'aconsegueixin aniran per ISISH i pel projecte de portar a nens i nenes de l'orfenat de Tulkarem (Cisjordània) a passar uns dies a la Franja de Ponent i al Principat.
Organitza: l'ONG ISISH i l'Associació Cultural Xalupa.

SANT HILARI SACALM

Diumenge 15

5ena Calçotada Popular
Jardí de Can Rovir

13h. Grup d'animació
14h. Gran calçotada
Amb l'actuació d'Anita Miltoff.
Organitza: Casal Popular el Trabuc

TARRAGONA

Divendres 13

Xerrada: "Independència; passat, present i futur".
19.30h. CP Sageta de Foc.
C. Trinquet vell, 15.
Organitza: EIC.

TERRASSA

Dijous 12

Conferència: "De l'esperança a la tragedia. La II República i la Guerra Civil".
19.30h. Amics de les Arts i Joventuts Musicals. C. Sant Pere, 46
Amb la participació d'Enric Cama, historiador.
Organitza: Grup d'opinió d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals.

Sortim de casa

BARCELONA

Diumenge 15

MANIFESTACIÓ: DAVANT LES AGRESSIONS FEIXISTES, RESPONDA POPULAR!

12h. Pl. Virrei Amat

Convoca: Trobada Alternativa de Nou Barris

El temps que ha fet... i que farà

Després d'uns dies d'incertesa, l'atmosfera ha decidit donar-nos un regal en forma de sol i de calor. Els propers dies els vents del sud i sudoest ens faran recuperar l'esperança d'una arribada imminent de la primavera després d'un hivern llarg i fred. Entre dijous i diumenge els termòmetres s'enfilaran fins a valors propers als 20 graus. Especialment intensa serà la recuperació del mercuri a les comarques de muntanya. A la línia costanera l'efecte de l'aigua del mar encara freda refrescarà una mica les hores diurnes. Al Maresme, Barcelonès i la Selva apareixeran boires i boirines matinals.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Rafael Escudero PROFESSOR DE FILOSOFIA DEL DRET

“El problema palestí no és humanitari, sinó de violació dels drets humans per part d'Israel”

Rafael Escudero és professor de filosofia del dret a la Universitat Carlos III de Madrid. El seu compromís amb els drets humans l'ha portat a coordinar, entre d'altres, els llibres ‘Els drets a l'ombra del mur: un càstig més per al poble palestí’ i ‘Segregats i reclosos: els palestins i les amenaces a la seva seguretat’, on s'analitzen i es denuncien les vulneracions dels drets dels palestins.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

En relació als drets humans, com definiries la situació a Palestina?

Un desastre. És una violació contínua dels drets humans i del dret internacional, no només a Gaza sinó també a Cisjordània. Es cometien violacions en àmbits molt diversos, des del dret col·lectiu i reconegut de fundar un estat propi, fins a drets individuals com el de la salut, l'habitatge, l'educació, etc. El problema rau en el fet que la comunitat internacional intenta enfocar el tema com una qüestió humanitària i no de drets humans. I aquest és un fet important que s'intenta denunciar des de diferents àmbits -autors, advocacia, ONG. A Gaza, després del darrer atac, es viu una situació de crisi humanitària, està clar, però el problema palestí en general no és humanitari. No és el Darfur, sinó que és un problema de violació dels drets humans per part del govern israelià. Fins que no es reconegui aquesta situació i s'hi posi fi, no hi haurà solució al conflicte.

Així, és una situació d'apartheid?

Efectivament, un dels aspectes sobre el qual cal començar a treballar i cridar l'atenció de la comunitat internacional és el fet que Israel està aplicant el que en dret internacional anomenem un sistema d'apartheid. Un sistema d'apartheid cap als palestins dels territoris palestins, però també cap als palestins que viuen a l'interior d'Israel, els que anomenem palestins del 48 o àrabs israelians. Es produeix -clarament- una discriminació per raó d'ètnia, de raça, a l'interior del propi Israel.

Són considerats ciutadans de segona?

Aquí es produeix una paradoxa curiosa. Per una banda, Israel és definit com un Estat laic i, per l'altra, com un Estat jueu. Si es defineix com a laic, no hi pot haver cap tipus de discriminació vers una persona per la seva condició religiosa. Però trobem casos de discriminació cap als àrabs israelians i de discriminació positiva cap als ultraortodoxos jueus, que no tenen l'o-

ELOI DE MATEO

bligació de fer el servei militar i de pagar impostos. Si, per altra banda, es defineix com un Estat jueu, això no encaixa gaire amb el que -des del punt de vista occidental- anomenem una democràcia, ja que definim els estats amb independència de la raça i la religió de la majoria de la població. Són greus, per exemple, les declaracions del president del tercer partit més votat i que condicionarà la formació del govern, Avigdor Lieberman, un tipus totalment xenòfob, racista i antiàrab. Ha proposat negar el dret de vot als àrabs israelians, llançar una bomba atòmica a Gaza o tirar els palestins al Mar Mort... Si la UE no reconeix el resultat de les eleccions palestines perquè diu que Hamas no reconeix Israel, hauria d'aplicar el mateix raser amb aquesta gent.

Com es manifesta la discriminació cap a la població àrab israeliana?

Ara mateix són més o menys un milió i mig de persones, aproximadament una sisena part d'Israel. Tenen el dret de vot reconegut i hi ha partits àrabs que, amb majors o menors dificultats, es presenten a les eleccions. Però bona part de la comunitat no vota perquè considera que és inútil votar en un Estat que els discrimina i on pràcticament no se la té en compte en la vida política. Hi ha discriminacions de fet, com ara que no puguin treballar a la companyia aèria, de la llum o del gas -és a dir, en sectors estratègics- perquè pràcticament són vistos com un enemic interior. Normalment les discriminacions no es plasmen en lleis perquè els governants israelians no són tan maldestres, però de vega-

des sí. Hi ha una llei de l'any 2003 que ha estat denunciada per moltes associacions -la llei de ciutadania d'entrada a Israel-, que permet que qualsevol jueu del món que demostrï la seva condició de jueu visqui a Israel i obtingui la nacionalitat i la residència. Tanmateix, un àrab israelià que es casï amb un palestí té prohibit el reagrupament familiar per raons de seguretat. Els jueus sí que poden. Un cas curiós que evidencia la discriminació. L'existència d'aquesta situació i les violacions dels drets humans perpetrades per l'exèrcit israelià quan actua com a força ocupant desmenteixen que Israel sigui una democràcia. **Quins són els abusos més sistemàtics contra els palestins?**

Traient el tema de Gaza, que va ser declarada com una entitat enemiga el 2007 i que pateix un setge continu, un dels abusos més constants és el dels tancaments de població que es produeixen a Cisjordània amb els *check points*. Una altra cosa molt greu que ha denunciat fins i tot el Parlament Europeu -que no és precisament una entitat revolucionària- és el tracte que Israel dispensa als detinguts palestins. Segons un informe d'aquest organisme del setembre de 2008, hi ha prop d'11.000 detinguts palestins a les presons israelianes. D'aquests, prop de mil es troben sota el *model Guantánamo*, incomunicats a partir de detencions d'ordres administratives, no saben els motius de la seva detenció, no tenen dret a la defensa ni a l'*habeas corpus* ni a rebre visites. És a dir, les garanties processals i els drets de la detenció -per dir-ho així- són vulne-

rats completament. I també els drets del dia a dia: l'habitatge, la salut i també el desenvolupament econòmic.

Ehud Olmert, va dir el 2007: “Si arriba el dia del col·lapse de la solució dels dos estats i ens enfrontem a una lluita pels drets civils com a Sud-àfrica, en aquell moment l'Estat d'Israel estarà acabat”.

Israel es troba amb un problema que crec que els palestins han detectat i cada vegada hi ha més veus que demanen un canvi de discurs. Des dels anys vuitanta, l'OLP -i últimament també Hamas d'alguna manera- accepta la solució dels dos estats, una fórmula que no contemplava la carta fundacional de l'organització, que reclamava un estat únic al territori de la Palestina històrica. La solució dels dos estats passa, però, perquè l'Estat palestí sigui viable. Avui tindriem un Estat palestí sense comunicació entre Cisjordània i Gaza i ple d'assentaments jueus, pràcticament 500.000 colons que es queden les millors terres. Així doncs, aquesta solució és inviable. Per tant, cada vegada hi ha més veus palestines que diuen que, com que això dels dos estats no va enlloc perquè els estan enganyant, cal anar a la solució d'un sol Estat, laic i de dues nacions. Un Estat amb drets iguals per tothom. Si això és així, llavors la lluita ha de ser pels drets civils. I a Israel, efectivament, això no li interessa perquè capgirarà la situació demogràfica. En el fons, Olmert reconeix i adverteix que la política d'incrementar els assentaments és un suïcid per Israel, perquè fa inviable l'Estat palestí i, per tant, només resta l'opció de l'Estat únic.

. LA COLUMNNA

‘Aquesta remor que se sent...’

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

De Coses als Llunàtics, la remor persisteix i no s'apaga. És per això que ens mirem amb la desconfiança pròpia de qui sap que la posada en pràctica del que nosaltres proposem i fem els deixaria sense feina, sense la fastigosa feina d'exercir el monopoli de la violència i cobrar per fer-ho.

Com una serp que s'arrossega i no deixa rastre sonor pel camí que fa, el gris ha esdevingut bandera i norma de cada un dels que ens envolten. “Ja fa molt de temps que no plou” i “la pols s'acumula pels carrers i les cases”. Ofegats per hipotèques, grisori i por, els exàtics formen part del paisatge que els acull i els convenç que no paga la pena fer res per canviar res de res.

“Som vent” cantava Ampanoia i, segurament perquè ho som, “han prohibit el vent perquè no s'alci la pols que hi ha pertot i l'aire no esdevingui, diuen, irrespirable”. Vent que faci voltar totes i cadascuna de les molècules de pols que reposen damunt dels mobles de casa nostra o dels altres hipotecats amb qui fem colla, tot i que no ens ajudem a caure més que a aixecar-nos després de cadascuna de les cada cop més freqüents caigudes.

Parlar porta aparellada la necessitat de pensar i aquest és el luxe que els amos no ens atorgaran mai

Dir, cridar i no callar són tres verbs que els fan tanta por que “han prohibit les paraules perquè no posin en perill la fràgil immobilitat de l'aire”. Volen immòbil el nostre pensament, com els llacs glaçats, negres i d'aigües quietes que, en ple Modernisme, eren símbol de mort, d'estultícia i de no fer res.

Enmig de la realitat canviant, parlar porta aparellada la necessitat de pensar i aquest és el luxe que els amos no ens atorgaran mai. Pensar i crear pensaments que, com el vent i les paraules, “han estat prohibits perquè no engendrïn la necessitat de parlar i sobrevingui (deia Martí Pol), inevitablement, la catàstrofe”. Catàstrofe que, en el nostre llenguatge -no passat pel sedàs autoritari que hi aplica l'amo-, pren tot un altre significat. És aquí on s'omple de raons de fer la dicotomia a què al·ludia Saussure quan parlava de contingut i continent, de significat i significatiu, quan parlava de l'arbitrarietat del signe lingüístic.

I, tanmateix, la remor persisteix.